

NOVO MESTO

misli

THOUGHTS – LETO 32
JUNIJ 1983

misli

(THOUGHTS)

Religious and Cultural Monthly
In Slovenian language

Informativni mesečnik
za versko in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

+

Ustanovljen (Est.) leta 1952

+

Izdajajo slovenski frančiškani
v Avstraliji

+

Urejuje in upravlja
(Editor and Manager)

FR. BASIL A. VALENTINE,
O. F. M.,

Baraga House, 19 A'Beckett St.,
KEW, Victoria 3101

Tel.: (03) 861 7787

+

Naslov MISLI: P.O. BOX 197,
KEW, Victoria 3101

+

Letna naročnina (Subscr.) \$ 6.—,
izven Avstralije (Overseas) \$ 10.—,
letalsko s posebnim dogovorom.

Naročnina se plačuje vnaprej

+

Rokopisov ne vračamo
Dopisov brez podpisa
uredništvo ne sprejema
Za članke objavljene
s podpisom odgovarja pisec

+

Stava (Setting): MISLI,
19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101

+

Tisk (Print): Distinction Printing,
164 Victoria St., Brunswick, Vic.
Tel.: 380 6110

+

SLIKA naslovne strani:

Tudi Dolenjska je lepa s svojo
starodavno metropolo — No-
vim mestom.

KNJIGE! KNJIGE! KNJIGE!

Poštnina v ceni ni vključena!

UČBENIK SLOVENSKEGA JEZIKA, I. in II. DEL (SLOVENIAN LANGUAGE MANUAL, PART I. and PART II.) — Cena prvega dela 7.— dol., drugega dela pa 8.50 dol.

ANGLEŠKO—SLOVENSKI in SLOVENSKO—ANGLEŠKI SLOVAR v eni knjigi (Komac — Škerlj), žepna izdaja, je pošel in čakamo nove dobave.

ŠKOF ROŽMAN, I., II. in III. knjiga. — Obsežno delo dr. J. Kolariča CM in podprto s številnimi dokumenti. Cena vseh treh knjig skupaj je 40.— dol. (Posamezne knjige: prva 7.—, druga 9.— in tretja 28.— dol.)

LJUDJE POD BIČEM — Trilogija izpod peresa pokojnega Karla Mauserja iz življenja v Sloveniji med revolucijo in po vojni. Zares vredna branja. Cena vsem trem delom samo 10.— dol.

VERIGE LAŽNE SVOBODE — Zanimiva najnovejša knjiga izdana v slovenskem zdomstvu. Napisal misijonar Andrej Prebil. — Cena vezani knjigi 13.— dol., broširani pa 10.— dol.

ZGODBE O ZDOMCIH IN ŠE KAJ — Spisal Franc Bčkvič. Cena 6.— dol.

ZEMLJA SEM IN VEČNOST — Pesmi Karla Mauserja. Cena 5.— dol.

MATI, DOMOVINA, BOG — Pesmi Ludvika Cegljarja. Cena 2.— dol.

POLITIKA IN DUHOVNIK — Zanimivo domače pisana avtobiografija pokojnega izseljenskega duhovnika Msgr. Ignacija Kunstlja. Cena 2.— dol.

PERO IN ČAS I.— Izbor iz pisanja Mirka Javornika od 1927 do 1977. Obsežna knjiga 529 strani. Cena 15.— dol.

NAŠ IN MOJ ČAS — Zbirko študij etničnih in kulturnih vprašanj je napisal filozof Vinko Brumen v Argentini. Cena vezani knjigi 13.— dol., broširani pa 10.— dol.

ANTOLOGIJA SLOVENSKEGA ZDOMSKEGA PESNIŠTVA — Strani 280. Cena vezani knjigi 16.— dol., broširani 13.— dol.

TEHARJE SO TLAKOVANE Z NAŠO KRVJO — Izjava prič o teharskih dogodkih po vojni v letu 1945. — Cena 2.— dol.

V ROGU LEŽIMO POBITI — Napisal Tomaž Kovač. priča pokola tisočev po vojni v letu 1945. — Cena 2.— dol.

(Dalje na notranjih zadnjih platnicah!)

ZADNJIČ sem povedal, da bo tretje pismo o isti zadevi (naročnini za MISLI in darovom v Bernardov sklad ter dolžnikom) romalo v koš. Res se je ponovno oglasil N. N. iz Canberre — z njegovim pismom sem storil prav to, kar sem obljubil. Toliko naj rečem, da so njegovi napotki neizvedljivi in njegov sklep, da "ne bo poslal svojega daru v Sklad, dokler bomo imeli tudi naročnike, ki so že več let v dolgu", vzamem na znanje. Obežem pa se mu zahvaljujem, da je s svojim prvim pismom vzbudil pozornost drugih naročnikov, ki bolje razumejo težave lista kot on — nepričakovani in zares dobrodošli dar tisoč dolarjev (glej objavo na strani 148!) je najlepši dokaz za to. Še tukaj temu izrednemu dobrotniku — in ostalim, ki so radodarni do našega tiskovnega sklada — iskren Bog povrni!

Drugače pa je vsako leto enako: prve mesece novega letnika se vestni naročniki zaženejo z naročnino in darovi v Sklad, v drugi polovici leta pa darovi naravno z naročnino vred upadajo. Kdor bo presojal samo po prvih mesecih, pa ne tudi zadnjih, bo dobil v svoji površnosti nepopolno sliko. In teh površnežev je žal precej. Kar je odvišnega prihoda prve mesece, je za sušo zadnjih mesecev leta.

— Urednik in upravnik

VSEBINA + Junjski Spomin – stran 129 + Pismo – pesem – Karel Mauser – stran 130 + Zadnje sonce – pesem – France Balantič – stran 130 + Pozdravljen, nova škofa! – stran 131 + V hercegovskem Korintu (Dva dneva v Medjugorju) – Alojz Rebula – stran 133 + Mrtvi - živim – C. – stran 136 + Prvi in zadnji strel – Žar v argentinskem tisku – stran 137 + Branko zopet prvak – D. C. – stran 138 + Pismo škofu dr. Gregoriju Rožmanu – dr. Rudi Koncilija (Bilten) – stran 139 + P. Bazilij tipka . . . – stran 140 + Izpod Triglava – stran 142 + Božja beseda – Dve obljubi – Po dr. A. Kukovici – stran 144 + Izpod sydneyjskih stolpov – P. Valerijan – stran 146 + Pesem dveh src – roman – Florence L. Barclay – stran 148 + Naše nabirke – stran 148 + Edvard Kocbek je takole povedal . . . – stran 150 + Adelaidski odmevi – P. Janez – stran 152 + Z vseh vetrov – stran 154 + Kotiček naših mladih – stran 156 + Križem avstralske Slovenije – stran 157 + Tudi skozi stisnjene zobe se da zbijati šale . . . – stran 160.

Junjski Spomin

ŠE NAS JE – hvala Bogu – nekaj, ki čutimo, da vsakoletni junjski Spomin ne sme mimo nas brez omembe. Krivično bi bilo do naroda, da bi ga enostavno prezrli, saj je dovolj krivice, da o njem doma molče, ali pa junjski genocid 1945 napač predstavljajo. – Tokrat se bom poslužil v spomin vrstic, ki sem jih bral v zamejskem tisku.

Na pragu poletja se že nad trideset let dogaja na Slovenskem nekaj skrivnostnega. V majskih in junjskih dneh leže na duše mnogih čuden nemir, ki zadobiva obrise žalosti, praznine ali veselja brez veselja. Podoben je Spominu iz starih slovenskih pravljic, ko se javlja duh pokojnika ter prosi miru, ali pa ima kaj sporočiti.

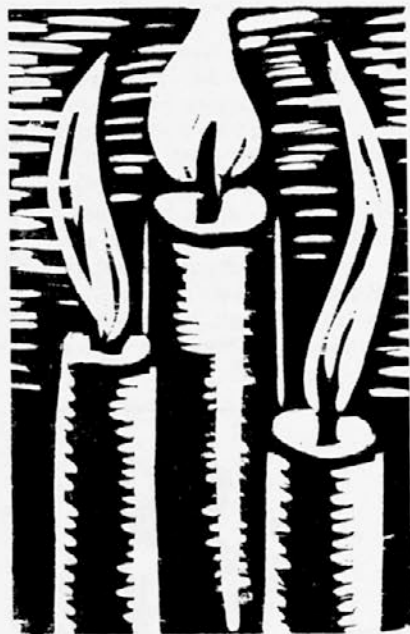
Moderni povojni Spomin je množičen. Iz nekaterih slovenskih globin se oglašajo tihi zbor dvanajstih tisočev nekoč živih ljudi, ki so bili poslani v smrt po že končani vojni, brez vsake sodbe. DEJANJE je ostalo državna tajnost, sramotenje pokončanih pa poskus, da se kako preprija srhljiva praznina, ki je zazijala na telesu in v zavesti vsega naroda.

Maja in junija se vsako leto oglasi Spomin in potem spet zamre. Ker pa mu ni bil povrnjen mir in je bilo sporočilo preslišano, se bo spet vračal. Preden pa potihne, zapusti vselej za seboj glasno in vidno sled.

Kot po nekem skrivnostnem impulzu namreč oživijo napadi na vse, kar je imelo ali naj bi imelo kako zvezo s tistim Spominom. V tej sočasnosti, ki je vsako leto točna kot ura, je nekaj uročenega. Sile, ki bi dale ne vem kaj, da bi že enkrat prišla pozaba na vse, zlasti pa na DEJANJE, prav te sile glasno opozarjajo ves narod na nekaj, kar hkrati krčevito držijo v tajnosti. Ker je tako početje do kraja nelogično in netaktično, se za njim očitno skriva nekaj, kar je močnejše od ljudi. V

Duše pravičnih so v božji roki in trpljenje jih ne prizadene. Očem nespametnih so se zdeli mrtvi, njih odhod je veljal za nesrečo in ločitev od nas za uničenje, oni pa so v miru. Kajti čeprav so po sodbi ljudi bili mučeni, je njih upanje polno neumrljivosti; in po kratkem trpljenju dobijo velike dobrote. Zakaj Bog jih je preizkusil in našel, da so njega vredni. Kakor zlato v topilnici jih je preizkusil in našel, da so njega vredni. (Modr 3, 1 – 6).

Lesorez (Ivan Bukovec)

GOSPOD, NAJ SE
ZA SVOJE MUČENIŠTVO
ODPOČIJEJO PRI TEBI,
NAJ JIM SVETI VEČNA LUČ
TVOJE SVETLOBE
IN UŽIVAJO NAJ MIR,
KI NIKOLI NE MINE!

PISMO

Globoko v mivko zdaj smo pokopani,
lobanje strte, tu in tam še kost.
Skoz dolga leta naš edini gost
je bil podzemni potok razigrani.

V kapnikih bi še našli sled krvi,
ki v drobnih solzah s stropa je mezila,
v temi nazadnje v niti se strdila,
skoz bel kristal zdaj rdečkasto žari.

Kot drobne večne luči zdaj gore nad nami,
tak čudno lep je strop v podzemni jami.

Karel Mauser

tem ozvočenju Spomina utegne biti odmev vesti, tega čudnega organa, ki je od pamtiveka samoupraven.

Lahko bi bilo odgovarjati na napade, ki jih porajajo slovenska predpoletja. Dejali bi, da pokončanje ujetnikov PO VOJNI ni isto kot enakovredna obračunavanja med državljansko vojno. Dejali bi še, da ni izdajalec oni, ki javno napove svoj boj (pa naj bo še tako ponesrečen), marveč prej oni, ki po vojni vsili svojo samovoljo in s tem prelomi slovesno sklenjeni dogovor o narodni vstaji za svobodo. Dejali bi končno, da bo zgodovina zelo nezaupljiva do ocen, ki jih je pisal maščevalec: kaj le drugega je bila oblast, ki se je odločila za goro trupel, čeprav je imela na izbiro ujetniške delavske brigade, nič nevarne, celo prav koristne za obnovo porušene domovine?

A taki odgovori nimajo smisla. Naslovniki takih argumentov prav dobro vedo, koliko bridke resnice je v njih. Vedo tudi, da vse to niso politične opredelitve, marveč navadna logika, ki jo poraja prvinska moralna zahteva po neki osnovni pravičnosti in človečnosti.

Nekje je dežela, ki je bila dana za domovino majhnemu narodu. Ta je v stoletjih stisk in brezupa prehodil že vse postaje križevega pota, pa je vendar obstal in bo tudi v bodoče. Vsega je bil že vaju, tudi nasilne smrti v vseh oblikah. Nikoli pa se še ni pripetilo, da bi mu kdo domačih pobite sinove skril in jim odrekel to, kar tisočletja loči divjaštvo od človečnosti: pieteto.

Nekje je dežela, ki sta jo ohranila pri življenju Bog in trdoživost njenih sinov. Tudi zamejskih. Ta dežela potrebuje veliko, veliko ljubezni, da se srečno prebije skozi čudni čas prepovedanih grobov in Spomina nad njimi...

ZADNJE SONCE

Dočakal zadnji sem naliv svetlobe,
poslednjo mlačev zrelih sončnih snopov,
razmršeni lasje odmrlih šopov
leže v skednju luči brez vse tesnobe.

Mlakuže senc so vedno ožje, ožje,
vse tše žalost v svetlem soncu plivka,
kaj bi z bridkostjo ob slovesu bilka,
zdaj pridi, Smrt, odvrgl sem orožje!

France Balantič

Pozdravljena, nova škofa!

KAR DVA nova nadpastirja je dobila v letošnjem maju slovenska Cerkev. Izpolnila se ji je želja, ki jo je že dolgo nosila v srcu ob mislih na naraščajoče dušnopastirske potrebe. Najprej jo je razveselila vest, ki jo je oznanil svetu vatikanski radio: mariborski stolni prošt DR. JOŽEF SMEJ je bil imenovan za naslovnega škofa starodavnega škofijskega sedeža v Čemcicu (današnja Bolgarija) in pomožnega škofa mariborske škofije. Komaj nekaj dni kasneje pa je slična vesela vest odjeknila tudi po ljubljanski nadškofiji: papež je imenoval MSGR. JOŽEFA KVASA, škofovega vikarja in dekana mesta Ljubljane, za naslovnega škofa zgodovinske škofije Calamo v nekdanji Numidiji (Severna Afrika) in drugega pomožnega škofa (prvi pomožni škof je dr. Stanislav Lenič) ljubljanske nadškofije.

DR. JOŽEF SMEJ je bil rojen 15. februarja 1922 v Bogojini v Prekmurju. Po končani gimnaziji se je vpisal na medicinsko fakulteto ljubljanske univerze. Pri akademskem klubu Straža pa je srečal mladinskega voditelja dr. Erlicha — med vojno je padel mučeniške smrti pod komunističnimi strelji sredi ljubljanske ulice — in njegov zgled je spremenil tek njegovega življenja: stopil je v bogoslovje. Med vojno je študije nadaljeval na Madžarskem in bil v decembru 1944 posvečen v duhovnika. Nato so se vrstile postaje njegovega delovanja: v romarskem kraju Turnišče, v Murski Soboti in končno v Mariboru, kamor ga je poklical škof Držečnik za kanonika stolnega kapitlja. Vmes je moral v Zagrebu odslužiti trinajstmesečni vojaški rok, že kot mariborski kanonik pa se je spet lotil tudi študija za doktorat in bil v Ljubljani leta 1976 promoviran za doktorja bogoslovja. Od leta 1973 je bil ravnatelj škofijske pisarne v Mariboru, od leta 1975 tudi mariborski stolni prošt, leta 1980 pa še generalni vikar.

Novega škofa omenja tudi Leksikon Cankarjeve založbe — Slovenska književnost — in sicer kot literarnega zgodovinarja, pisatelja ter prevajalca madžarskih, francoskih in latinskih del. Res se dr. Smej vsa leta zelo živahno udejstvuje tudi na tem polju. Zlasti zbira in piše o prekmurskih dušnih pastirjih ter kulturnikih, o Kuzmiču pa je napisal tudi obsežen biografski roman "Po sledovih zlatega peresa".

Seveda ga za škofovskega kandidata niso napravile njegove literarne zmožnosti, ampak njegov plemeniti značaj, ki odseva mirnost, ubranost, pobožnost, človečnost . . . Lahko smo prepričani, da je mariborski

škof dr. Kramberger dobil v njem odličnega pomočnika. Pomagal bo voditi vernike mariborske škofije po Mariji k Jezusu, saj si je za svoje škofovsko geslo izbral preprosti a tako pomenljivi vzklik k božji Materi: MILOSTI POLNA, SPOMNI SE! Črko M za Marijino ime je dal tudi nad sliko cerkvene zgradbe (zvonik je zlahka prepoznati kot Plečnikov v krstni župniji Bogojini) v svoj škofovski grb — poleg križa, ki ga iz središča spominja na žrtev nadpastirske službe. To službo je v vsej pripravljenosti sprejel v mariborski stolnici s škofovskim posvečenjem na praznik Marije Matere Cerkve, 23. maja letos.

MSGR. JOŽEF KVAS je doma iz Zaloga, župnija Cerklje na Gorenjskem, kjer se je rodil 9. septembra 1919. Ko je v Ljubljani hodil v gimnazijo, je živel v Marijanišču. Po maturi leta 1939 je stopil v bogoslovje, konec vojnih let in revolucije na Slovenskem pa ga je vrgel preko meje: dne 5. junija 1945 je bil v Zagra-

du pri Gospe Sveti na Koroškem posvečen v duhovnika. Nato se je ponudil v pomoč goriški nadškofiji in bil tri leta kaplan v Bovcu. Leta 1948 ga je škof Vovk nagovoril, da se je vrnil domov in sprejel mesto kaplana v Semiču. Od leta 1952 do 1962 je bil župnik v Stopičah pri Novem mestu, nato je postal novomeški kanonik in sprejel tudi službo vikarja. Leta 1968 je bil imenovan za kanonika v Ljubljani, kjer je sprejel tudi kopico drugih odgovornih služb. Zdaj ob imenovanju

za pomožnega škofa ga omenjajo kot "izrazitega pastoralnega delavca, ki se ni branil nobenega dela, niti najbolj zahtevnega in nevhvaležnega ne". Res lepo spričevalo! Msgr. Kvas je sodeloval vsa leta v vrsti svetov in vodil zelo prizadevno tečaje za zaročence v Ljubljani in drugod po nadškofiji. Leta 1973 ga je papež Pavel VI. imenoval za prelata. Svoje duhovniško poslanstvo je vedno pojmoval kot službo Bogu in bližnjemu, zato prav nič ne preseneča geslo, ki si ga je izbral ob škofovskem posvečenju: **SLUŽITI V VESELJU!** Kot dr. Smej je tudi Msgr. Kvas postavil v sredo škofovskega grba križ, pod njim pa senci Kočne in Grintavca, vršacev, izpod katerih izhaja njegov gorenjski rod. Geslo pove, da je vesel tudi pogled na križ, tudi na strme gore, ki dopuščajo k sebi le ljudi z močno voljo in pravi pravljeno na odpoved.

Datum škofovskega posvečenja Msgr. Kvasa je 12. junij, kraj pa seveda ljubljanska stolnica.

Tudi Slovenci v zdomstvu smo obeh imenovanj iz srca veseli. Gotovo nam ni vseeno, kako napreduje Cerkev v naši rodni domovini, katere del smo. Ko je bil med nami v Avstraliji ljubljanski nadškof in metropolit dr. Šuštar, je večkrat mimogrede omenil, da z dr. Leničem že dolgo težko čakata pomočnika, enako mariborski škof. Zdaj sta ga dobili obe mesti, Ljubljana in Maribor. Če več močnih ramen nosi breme vodstva, bo za vse lažje, več bo napredka in uspehi bodo trajnejši. Da težav slovenski Cerkvi ne manjka, notranjih in zunanjih, pa ni treba niti posebej omenjati.

Obema novima škofoma tudi avstralski Slovenci iz srca čestitamo ter kličemo nad njih nadpastirske skrbi obilico božjega blagoslova. Naj združimo misli obeh njenih gesel v iskreni želji: **VESELO SLUŽITA BOGU IN NARODU DOLGO VRSTO LET V VARNOSTVU MARIJINEM!**

Ko sem silno težko sprejel 'crucis pondus' (težo križa, op.) ob posvečenju (v škofa, op.), v tistih slavnostnih dneh je bila moja duša zavita v vihar temnih slutenj — od tod moje škofovsko geslo — (Križa teža in plačilo! - Op.), tedaj sem Bogu dal sebe na razpolago za vse žrtve, ki mi jih namerava naložiti. Edino to sem ga prosil: naj kraljestvo božje v dušah in v zunanjem svetu med verniki škofije ne trpi zaradi moje nesposobnosti in nevrednosti nobene škode.

Tedaj sem Bogu daroval tudi sledeče: Naj umrjem v zaničevanju ali pozabljenju, naj bo moj grob neznan, naj me zgodovina še tako črno in krivično slika in naj ostane tak spomin name v zgodovini, ali pa naj moje ime čisto izgine, da se nikdar in nikjer ne omenja več — samo da bi kraljestvo božje rastlo, se utrjevalo v dušah, samo da bi se čim več duš zveličalo, samo da bi božja moč rastla in se večala. — To daritev sem mnogokrat ponavljal in jo nocoj zopet ponovim: Gospod, sprejmi to žrtvico, če je Tebi všeč in če služi Tvoji časti in zveličanju duš! In če bi zdaj Gospod sprejel to mojo žrtvico? Če bi me 'prišel za besedo', ali naj javkam? Ali ne morem le reči: Hvala Ti, sveti Gospod, da se poslužiš mene, nevrednega za svoje svete cilje! Hvalimo Gospoda za vse, prav za vse! — Škof dr. Gregorij ROŽMAN (9.11.1945)

Tržaška MLADIKA je prinesla v letošnji februarški številki izpod peresa znanega pisatelja ALOJZA REBULA vrstice, ki so nemalo zgovorne same od sebe. So zanimive in odgovarjajo na mnoga vprašanja, ki jih prejema glede Medjugorja in tamkajšnjih dogodkov tudi naše uredništvo. Vem, da bomo z njimi ustregli mnogim bralcem.

Jugoslovanske protiverske oblasti so s svojimi javnimi napadi medjugorske dogodke nehote same prve razglasile. Cerkev o zadevi še ni izrekla svoje sodbe in je verjetno še dolgo ne bo. Tudi škofijska komisija za enkrat še ni objavila kakih zaključkov. Potrpljenje torej, ki pa nam ne brani, da beremo trezen opis obiska po treznem človeku, kot je pisatelj ALOJZ REBULA. — Urednik.

V

DVA DNEVA
V MEDJUGORJU

hercegovskem

ALOJZ
REBULA

Korintu

Izraze kot "Gospa, prikazovanja, čudež" bi bil moral zapisovati med navednicami, dokler je sodba Cerkev o dogodkih v Medjugorju in suspenso. Če navednic nisem uporabljal, je bilo to iz grafične komoditete. Bralec naj si jih misli. — A. R.

Torek, 28. decembra 1982

TA POT — to letenje brzovlaka Stuttgart—Kardeljevo skozi to decembrsko jugoslovansko noč — se je spočela pred enim mesecem na železniški postaji v Trstu. Po šolski uri sem tekel tja pozdravit Štefana, ki je iz Slovenije potoval v Milan. Moral sem ga videti, tega orjaka po telesu in otroka po srcu, s katerim se da govoriti ne le o predzadnjih, ampak tudi o zadnjih rečeh. In kakor ni nikoli brez daru zame na Štajerskem, tako ni bil niti tu. Samo da mi je namesto steklenke iz svojega vinograda ali propolisa iz svojega čebelnjaka zdaj podaril knjigo — *Die Erscheinungen der Gottesmutter in Medjugorje*. *

Medjugorje!

Hercegovina, domnevna prikazovanja Žene, vsak dan od nekega domnevnega 24. junija 1981 do domnevnega danes, vsak dan razen petkrat . . .

Štefan je bil že trikrat tam, sam pa z ženo pa z romarskim avtobusom. S tisto božjepotniško strastjo, s katero išče svoji veri, naj je še tako globoka, tudi eksperimentalne dokaze.

"Kot invalid s 75% popustom imam do konca leta v dobrem še eno vožnjo. Greš z mano, tam proti koncu decembra?"

"Veš, da bi se ti utegnil pridružiti?" sem mu rekel. "Tudi turistično. Rad bi videl dolino Neretve . . ."

"Že v openskem tramvaju sem se zatopil v branje: preprosta knjiga iz preprostih dejstev, ob katerih je račun kmalu sklenjen. Namreč: prevara, po začetni verziji državnega tiska celo klero-ustaska montaža, je izključena, sicer bi bilo treba reči, da šest frkolinov med 10. in 17. letom že poldrugo leto vodi za nos jugoslovansko policijo, jugoslovansko psihiatrijo in tudi

* *Prikazovanja Matere božje v Medjugorju (Ur.)*

Misli, Junij 1983

jugoslovansko Cerkev, ki vse do danes vidcev ni dezavuirala. Ostaja samo dvoje: ali halucinacija ali kaj takega med nebom in zemljo, kar presega našo šolsko učenost.

In zdaj se na poti tja prebujam v to bosensko jutro nekje pri Podlugovih. Po pravici povedano: bolj naprožen, da bi videl Sarajevo, mesto Atentata, kakor da bi "videl" kaj v Medjugorju. Še takšno videnje mi namreč ne bi moglo spremeniti vere, kolikor jo imam — v Trojico, v Učlovečenje, v Cerkev, v Vstajenje — iz noči duha v dan duha. Pa mi prestonica Bosne ne postreže niti z enim samim minaretom: mrke brigade brezosebnih stolpnih, kakor bi jih lahko videl kjerkoli. Tako si več obetam od zemeljske Bosne, od njenih voda in gozdov. Pred 35 leti sem je videl nekaj, ko sem se v študentski brigadi udeležil gradnje proge Brčko-Banovići. Ozkotirna železnica nas je tedaj vrgla v neke rumene goličave, kamor so iz neke turške preteklosti vdirale ženske s feredžami in vprege z leseni kolesi. A tisto je bilo bosensko zakotje: ni bila Bosna.

Tako zdaj ob oknu spalnika požiram te bukove strmine, te kilomske predore, te mostove, vržene od gozda do gozda, da gledaš nanje kakor z letala.

"Avstrija je morala verjeti v svojo večnost, ko je po aneksiji šla graditi takšnole progo," rečem Štefanu, ko ureja neko nemško literaturo o Medjugorju.

Konjić, začetek Hercegovine.

Neretva, v ožeči se strugi, ki kmalu postane pošasten skalnat špalir, ki meče kdovekam svoje apnenčaste stolpe. Ne berem knjige, ki sem jo vzel s seboj — imenitne Messorijeve *La scommessa sulla morte* —, ampak jo puščam na okenski polici in gledam dantejevski skalnat film ob tej reki nemških ofenziv. Značilne hiše s piramidalno streho — to je vse, kar vidim

bosenskega, sicer pa asfalt kakor povsod, hidrocentrala za hidrocentralo kakor povsod, ženske brez feredže v jeansih kakor povsod, potrošniška serijska Evropa kakor povsod. Bo kaj turške drajne tam doli okrog Mostarja?

Brzovlak je toliko zamujen, da morava s prijateljem tako rekoč steči skozi postajo, če nočeva zamuditi ob 11. uri avtobusa za Čitluk.

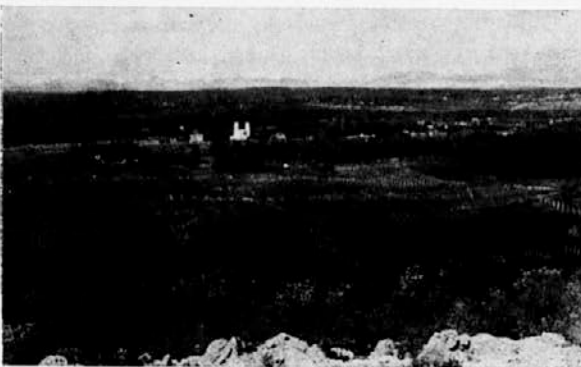
"Najlepša postaja v Jugoslaviji," me opozori prijatelj.

In ko tečem pod temi zamahi iz železa in stekla, se še enkrat najem nacionalnega ponižanja, ko se spomnim Ljubljane, ki si gre gradit faraonska drsališča, a bo tja v leto 3000 svetlo gledala v svoj sramotni železniški kurnik (slovenski nedržavniški talent?).

Komaj ujamem z očmi kopaste goličave nad mestom in kakšen minaret, ko se udoben, pol zaseden avtobus premakne, ob spremljavi neke radijske stabilizacijske lekcije. Ta čisto nemistična kuliserija mi prija, sredi tega čisto nič turškega Mostarja: tako postaja Medjugorje izzivalnejše.

Cerkev, mimo katere se peljemo – v svoji hipermodernosti skoraj triumfalistična – pa kaže, da tudi kolicizem nekaj šteje v tem koncu Balkana. Avtobus se iz kotline začne vzpenjati med skale, brinje in ciprese. Saj, v preddverju Sredozemlja smo. Še ena letalska emocija, ko više na planoti avtobus grize nekaj sto metrov rob prepada, ki se mu tam na dnu kadijo v drugi kotlini kajvempakšni tovarniški dimniki. Planota se razmahne: proti jugu venec daljnih slovesnih gora nad Jadranom, vsenaokrog strnjeno kamenito morje, v sončni jalovosti.

Po 21 kraških kilometrih sva v Čitluku. Samo ime zveni turško, a sicer je to nekakšna zračnejša Sežana, na redko razporejena ob cesti, brez česarkoli balkanskega. Čitluk je sedež občine, policijska in partijska postojanka, pod katero spada Medjugorje: kar postaven hotel "Čitluk", banka, gimnazija, vinska klet za znamenito "žilavko". Hotel sva si že rezervirala, zato

Medjugorska pokrajina – daleč se vidita bela zvonika cerkve

se udomiva brez ceremonij. V recepciji lebdi nekakšna razpuščena domačnost, brez policijskega privonja kakor kje drugje. S sobe v prvem nadstropju je razgled v neznan bleščeč poldan, na avtobusno postajališče ob cesti in proti daljnim hribom na zahodu, pod katerimi mora biti. Pokosiva iz Štefanove zaloge in že sva na cesti.

"Cesta maršala Tita", proti jugu, proti Medjugorju, proti vasici, ki je postala zdaj geizir dvatisočletne vere. Tukaj, kjer njen asfalt prehaja med polja, romarji – zakaj v Medjugorje so že poromali stotisoči – verjetno začenjajo rožni venec. Dobrotna zemeljska tišina nad ogradami, rjave lise hrastovih gozdičkov, bele partiture cementnih kolov, v vzorno držanih vinogrdih. Saj, tu se ni težko napotiti v krajino skrivnosti, od Betlehema do Jeruzalema, od Spočetja do Vnebohoda.

Po kakšnem kilometru – od Medjugorja jih je iz Čitluka pet – predlagam odcep, ki se sicer izkaže za napačnega, a ki nama vrže prva dva intervjuja.

Prvi je z mlado žensko, ki nekaj brklja pred hišo z otrokom.

Medjugorje? Zgrešila sva. Morava nazaj. Sicer pa je Medjugorje tam doli, pod onole podkvijo hribov. Vidita se črni piramidici obeh cerkvenih zvonikov.

"Pa vi verjamete, da se prikazuje Gospa?"

"Verjamem," reče s samoumevno naravnostjo, ko da je Gospa del te pokrajine.

To se mi zdi zanimivo, ker svetlobnih pojavov na Križevcu – hrib je zdaj pred nami z že vidnim znamenitim cementnim križem – mlada lepa ženska ni videla, čeprav so jih menda videli desetstisoči. Torej je neka halucinacijska psihoza, če je, ni zagrabila.

Tu se tudi začinja čudovit refren hercegovskega gostoljubja: "Bi vstopila in kaj popila?"

Starejši moški, ki si daje dela med nekimi kmečkimi stroji na bližnjem – verjetno državnem – posestvu, pa se na isto vprašanje o Gospe diplomatsko nasmehe. "Pojdita in poglejta," reče.

Vrneva se na asfalt, tako poln domačnosti, kot če bi bilo med Opčinami in Repnom. Če tišino vznemiri kakšen avto, je v tej bencinski suši od "gastarbajtarjev". Rad bi videl, kako raste nekoč ljubljena rastlina, tobak, toda pridelek je že pospravljen in stebila, podobna sončičnim, posekana.

Kaj je raslo med Betlehemom in Jeruzalemom? Pa ob Cedronu? Na Golgoti?

Postavna lovska kočja na desni: še eno zanikanje Balkana.

Podkev hribov čedalje bolj počrneva, ko se jim približava.

Tabla. Odcep, še zmerom v asfaltu. Hiše v gradnji, zdonsko ambiciozno. Nemška potrošniška okupacija?

Turške drajne nikjer. Motorizacija. Traktorji. Pač Evropa '82. Če se tu res prikazuje Gospa, potem res nima kompleksov pred našo civilizacijsko doraslostjo.

Mostiček čez strugo, ki je v sušnih obdobjih brez vode, a po kateri sedaj vrva kar obilen potok.

Ob njem bova po kakšnih 500 metrih prišla do cerkve, ki sameva tam na dnu med cipresami, bela s svojima dvema zvonikoma: pot, ki jo je baje neki musliman predrsal na kolenih.

Vstopiva.

Cerkev — kdo si jo je pred desetletjem zamislil tako obsežno, triladijsko, za tako majhno območje? — žari v snažni božični prazničnosti, s pravim borovim gozdom za oltarjem. Igra žarnic v njem presledkoma prižiga veliki M. Tudi simbolika Rojstva diha polna okusa iz velikih poetičnih jasic pod oltarjem.

Štefan vidi nekaj nenavadnega tudi v sliki pod korom: kako je mogel slikar tako slutenjsko prikazati Marijo, lebdečo nad medjugorsko gmajno? Mene ta pušča ravnodušnega: pač tradicionalni marioliški motiv.

„Župni urad“ kaže tablica, pribita na smreki, na edino hišo v bližini. A nerazkošno župnišče, ganglij medjugorske zgodovine, je do treh zaprto.

„V Bijakoviće!“ odloči Štefan.

Tja pod hrib na levi, kakšen kilometer stran čez polja, kjer je doma vseh šest vidcev. Ko pustiva asfalt, je kolovoz med vinogradi tako blaten, da bi se pogreznila, ko ne bi bil nastlan s tobakovim stebličjem.

„Vickina hiša!“ pokaže Štefan nekaj belega sredi zaselka, zbranega pod hribom — pod Crnico, hribom prvega prikazovanja — v sivordečem kraškem tihožitju. „In vidiš tisto liso na pobočju hriba? Tam se je začelo, v lanskem juniju . . .“

Vasica, ki bi bila lahko tudi kjerkoli na našem Krašu, le da bi mu bilo treba prodati ovc in osličev. Pa še tablice na hišnih vratih: „V tej hiši se ne preklinja“.

Oče Vicke, najstarejše vidkinje, tako rekoč uradne predstavnice mističnega Medjugorja, sedi s cigareto med prsti sredi božično praznične majhne kuhinje, v ponosni delavski koščenosti in z evropeiziranim pogledom cestnega delavca v okolici Münchna. Redkobeseden je, ob svoji mladostni ženi in svojih osmih otrocih. A ne toliko, da ne bi dal razumeti, da ga zadnji *Glas koncila*, ki govori rezervirano o Medjugorju, pušča ravnodušnega.

Štefan je tu tako rekoč doma, tako da med enim in drugim srkljajem domačega črnega vina vpraša po Vicki.

Pokličejo jo, glavno pričevalko nevidnega v Medjugorju.

Kdo je imel to lepo Hercegovko za agresivno. Kakšen ozkosrčnež ji zameri, da si takoj po videnjih z

VICKA — glavna pričevalka "nevidnega" v Medjugorju — je zelo naravno dekle . . .

žensko kretnjo popravi bujne črne lase. Se ji je zgnila senca samovšečnosti na ustnici, ko je sedla med nas?

Vsekakor je naravna, gotova, morda za las visoka. Ko ne bi vedel, da je že poldrugo leto njeno zasebno življenje uničeno in da mora biti že ubita od intervjujev, bi jo seveda zbombardiral z vprašanji. Zato jih reduciram na minimum, na pet.

„Kako je Gospa v glavnem razpoložena?“

„Dobro.“

„Nekateri teologi dvomijo v obstoj hudiča. Kaj menite?“

„Postoji,“ * odgovori z mirno gotovostjo.

Ne vprašam je, ali jo je Gospa popeljala z malim Jakovom v onostranstvo, kakor sem bral v nemški knjigi. Tukaj sem brez kompleksov določene teologije: zakaj pa ne bi tega doživela dva Hercegovca, če jih je to doživelo nešteto, od Pavla iz Tarza do Katarine Sinske in Andreja Frossarda?

Vprašam naravnost: „Kako je v nebesih?“

Odgovor, v zadržanem zanosu, a nekam prisebno stvaren: „Sijajno!“

Telesa je videla tam, bolj sloka od zemeljskih, in celo gozdove, kako pa naj bo Nova zemlja brez gozdov . . .

„Mostarski škof je menda do Medjugorja rezerviran. Kaj pravite?“

Odgovor je kar suveren: „Saj ni treba, da verjame.“

„So skrivnosti, ki vam jih je Gospa zaupala, vesele ali žalostne?“

„Pol na pol.“

Devet jih je. A vsi vidci ne znajo za vse. Vicka ne pozna devete.

„Še ena bo,“ reče.

Zadnja, nakar pride znamenje. Vicka ve, kdaj in kakšno bo, kakor vedo ostali vidci. Seveda ne silim v to. Saj pri tem ni uspel niti mostarski škof, ki je otrokom predlagal, naj bi skrivnost napisali na list, ki bi ga on pred njimi zapečatil. Uklonil se je samo Ivan, semeniščnik.

* *Obstaja* (Konec članka bo v prihodnji številki)

Mrtvi - živim

V IMENU BOŽJEM – mrtvi živim pozdrav!

Pozdrav iz smrtne tišine grobov, pozdrav iz objema drevskih korenin, pozdrav iz teme rodovitne prsti, iz blagoslovljene zemlje–matere. Pozdrav iz kraljestva svojega.

Mi pričakujemo vstajenja!

Vsi smo ano! Nekoč smo srečali lepo, večno mlado deklico s sanjavimi očmi in s črnimi lasmi, v beli obleki in z nasmehom na ustih . . . Prišla je iz mračnega svetišča in pristopila k vsakemu izmed nas: "Gospod kliče!" In začutili smo njen sladki poljub na svojih ustnicah: v sončnem poldnevu, v tistem večeru, v zvenenju noči, na polju, v tovarni, v kraljevskih dvorinah, v viharju topov in zadahu krvi . . . In padli smo vznak in uprli pogled v nebo kot začudeni otroci, ki prvič zagledajo zvezde . . .

Neskončno dobra je smrt v božjem naročju!

Zakaj ste jokali takrat? Mati in oče, brat in sestra, mož in žena?

Bog je nadvse dober. Kot okrepcujoča ilnata posoda so njegove dlani. Trudne smo prišle oyce k Dobremu Pastirju. Pritavali smo iz smrtnih senc v domovino svetlobe in angelske pesmi. Nam je zdaj dobro.

Pred rajem nas je čakala nebeška Gospa. Vsa je žarela v svoji svetlobi; sprejemala nas je pod svoj plašč in nas vodila skozi slavolok zmage v božje domovnije.

Zakaj ste jokali takrat, ko smo mi prepevali himno zmagoslavja? Zakaj so bile žalostne vaše oči, ko smo se smehljali v najvišji sladkosti?

Pričakujemo vstajenja in življenja v prihodnjem veku!

Truden, ranjen, lačen, do smrti preplašen se je privlekel vojak do vrat nebeških. Kri mu je lila iz ran, težka, črna kri; v trepetajočih rokah je nosil svojo dušo v škrlatni posodi. Zdaj se je spočil in rane so se zacelile.

Počiva v miru!

Izmučena delavska dlan je omahnila v poslednjem

krizu; mrtvaški zvon je preglasil tuljenje siren. Bog je najvišji in poslednji gospodar.

Počiva v miru!

Kmet je popustil svoj plug in se poslovil od dobrih konj. Zgrudil se je v svojo zemljo, v globoko, rodno zemljo–hraniteljico. Božji kruh mu je bil poslednja večerja.

Počiva v miru!

Otrok je zajokal in mati se je sklonila v večnost. V tihi noči se pogovarjata s svojim detetom, ki sanja o božji ljubezni.

In mati počiva v miru!

Zapisali so poslednji stavek, izgovorili zadnjo besedo. Molk je legel na njihove ustnice, mir v njihove duše, blagoslov na njihova čela.

Počivajo v miru!

Mrtvi živim pozdrav!

Našli smo mir, mi vsi, ki ste nas krivično obsodili in obsodili na zemlji, mi, ki ste nas prekleli in zapečatili s pečatom svoje zmote, mi, ki smo bili preganjani in mučeni, ki smo jokali in kleli . . . kajti Bog je neskončno pravičnejši in modrejši od ljudi.

Zdaj smo združeni v večni ljubezni.

Smrt se nam je zazdela lepa kot božji smehljaj. Smrt je dobra kot materin poljub. Smrt je odrešujoča kot sveto odpuščanje . . .

Mrtvi živim pozdrav in vse dobro!

Odpečaten nam je pečat najvišje skrivnosti. Hvala Ti, Jagnje, ki si nas rešilo!

Neskončna so nebesa in prostora je za vse! Slekli smo zemske plašče in si ognili škrlat večne zmage.

Z božjo krvjo je zapisano naše zveličanje na podboje nebeških durí.

S križem je zaznamovana naša steza, z ljubeznijo utrjena, z odpuščanjem blagoslovljena.

Mrtvi živim pozdrav!

Bog in ljubezen! Bog in ljubezen!

Bog je ljubezen!

Gorje vam, ki sejete sovraštvo med zbegano čredo! Kristus je v smrtni bridkosti za grešnike molil.

Oče nebeški, odpusti nam naše dolge! Izmučena so do bridkosti naša telesa in žalostna kot ovenele rože.

Ti pa si nas ozdravil s svojo krvjo!

Mrtvi živim pozdrav in veselje, kajti neskončno dober, usmiljen in ljubeč je naš Gospod Bog!

Mrtvi iz svojega miru – živim prosimo mir.

PRVI IN ZADNJI STRELI

(Junjsko razmišljanje)

OB PRETRESU, ki ga pomeni za slovenski narod povojni genocid razorožene protikomunistične vojske, včasih pozabimo na tiste rojake, ki so bili pomorjeni iz istih razlogov že prej, vsa leta od pričetkov revolucije.

Posamezni, neznani grobovi, pozabljeni ali nikdar odkriti širom slovenske zemlje, ne skrivajo le osebnih tragedij neznanih junakov, nepriznanih mučencev — temveč v skupno odgovornost zavito resnico: o pričetkih državljanske vojne med nami.

Čim bolj se oddaljujejo revolucionarna leta in odhajajo v večnost nosilci političnega delovanja med drugo svetovno vojno, jasneje postaja, da bi morala demokratska emigracija izrabiti vsako priložnost, da spet in spet pojasni resnico okrog pričetkov "Osvoobodilne fronte" in komunistične revolucije.

Vsi dogodki revolucionarnih let so vredni, da jih ohranimo v spominu, a nič ni za razumevanje tedanjih razmer tako važno, kakor dogajanja ob pričetku in ob koncu te krvave drame, ki nam je bila vsiljena med drugo svetovno vojno.

Zadnji streli, ki so izzveneli v slovenskih gozdovih mesece po vojni ter uničevali življenja zavednih rodoljubov, ker niso hoteli kloniti pred marksističnim totalitarizmom, bodo razumljivi novemu rodu v vsej grozoti le, ko bo ta spoznal žrtve in okoliščine prvih strelav, s katerimi je komunistična stranka sprožila plaz revolucije.

Prav tako bo dobilo državno ogrodje današnje Jugoslavije popolnoma drugačne obrise, če gledamo nanj v perspektivi partijskih odločitev, ki so po razpadu države leta 1941 zavrgle demokratično sodelovanje z ostalimi slovenskimi strankami v ilegali, da so mogle pričeti boj za oblast z bratomorno revolucijo.

Tudi mednarodno zadržanje slovenskih komunistov je mogoče presojati v pravi luči le, dokler imamo pred očmi njihovo simpatiziranje z nacisti medtem ko

je bila Jugoslavija napadena od Nemcev, Italijanov in Madžarov, Slovenija pa razkosana med tri okupatorje.

Prezir do narodnih koristi je danes razumljiv, če ga primerjamo s prezirom, ki ga je kazala partija vedno do slovenskih življenj.

Pristranost in popolna odvisnost jugoslovanskih sodišč od komunistične stranke se ni pričela z Mihajlovičevim procesom in ni bila zaključena s Teličevim sodbo, kot bi radi mislili nekateri. Vendar zloraba sodne oblasti, ki jo je med nami uvedla partija, nam bo jasna v polni meri, če bomo poznali partijske odloke, ki so povzročili med drugimi umore Emmerja, Kiklja, Župca, Ehrlicha, Natlačena, pa tudi onih mož in fantov, ki so bili pred štiridesetimi leti v Jendolu žrtve "kočevskega procesa".

Vse to je bilo že popisano v teku desetletij, a bi moralo postati del naših vsakoletnih spominskih dni, pa tudi del vzgojnih programov naših šol. Ne zaradi maščevanja, temveč zaradi dolžnosti zadoščevanja, pričevanja in hvaležnega spomina.

Spomin na žrtve ni dovolj! Treba je vedeti, zakaj so se žrtvovali, čemu vztrajali, odkod črpali moč?

Razumeti pa je treba tudi, kako je mogoče, da je naša narodna skupnost prišla do nesrečnega razpotja, ki je privedlo člane iste generacije na morišče — ene kot žrtve in druge kot rablje.

Poznati je treba namen in taktiko partije, ki je izrabljala in uničevala idealizem slovenske mladine tistih dni ter jo skušala spremeniti iz rodoljubov bodisi v zločince, bodisi v sebične in neme koristolovce. Le tako bomo mogli razumeti globoko zagrenjenost in tragično brezbriznost premnogih rojakov doma.

O vsem tem je najti raztreseno snov po knjigah, revijah, časopisih, pa tudi v spominu še živečih prič.

Kdo bo zbral in uredil to snov, da bo jasna in dostopna vsem, ki iščejo resnico?

Vsi smo odgovorni zanjo.

-žar

V ZADNJIH dveh letih si je BRANKO TOMAŽIČ-SRNEC priboril prvo mesto na avstralskem tekmovanju za prvenstvo harmonikarjev. Prvič se je pomeril z ostalimi v Melbournu leta 1981, drugič lansko leto v Sydneyu. Zato smo še z večjim zanimanjem pričakovali rezultate letošnjega prvenstva, ki je bilo v mestu Adelaide od 18. do 22. maja. Branko je spet zmagal proti močni konkurenci in tako že tretjič zaporedoma postal avstralsko-azijski prvak. To je zares edinstveni podvig mladega talenta in v veselje ljubiteljem glasbe med nami, saj je fant slovenskega porekla.

Letošnje tekmovanje je bilo dobro organizirano s plasiranimi tekmovalci deželnih prvenstev Avstralije in Nove Zelandije. Tekmovanje je bilo po sekcijah za posameznike in skupine. Branko je bil na prvem mestu v štirih kategorijah, kar jasno priča o njegovi izredni nadarjenosti.

Postal je tokrat avstralsko-azijski prvak v kategoriji: solo – free bass + stradella. Priboril si je naslov: Australasian Classical Accordion Champion. Doprinese je zaigral s kontrolirano dinamikom in poudarjenimi

akordi moderno kompozicijo Fables (W. Schimmel). S partnerjem Markom Wallace-m si je osvojil nadaljnji dve prvenstvi in to v duetu odprtega tekmovanja, ko sta odigrala zahteven Maherjev koncert za dve harmoniki, in pa v duetu za pop/jazz glasbo s skladbo, ki poleg razgibanosti zahteva do preciznosti skladno interpretacijo.

Branko je igral tudi v skupini osmih harmonikarjev – Eastern Suburbs Accordion Orchestra iz Ringwooda, Victoria, ki je na tekmovanju nastopila z Don Quichotte overturo in dosegla prvo mesto. V tej skupini sta bila poleg njega še dva harmonikarja slovenskega rodu, Lidija Lah in Peter Pirnat. Tako je očitno, da je nekaj slovenske naseljeniške mladine, ki v glasbi dobro napreduje.

BRANKO

ZOPET PRVAK

O Brankotu smo že pisali, a je vredno ponoviti, da je svoje odlične uspehe dosegel s talentom, pa tudi vztrajnim učenjem in vajo. Lansko leto je zaključil srednjo šolo z namenom, da se poklicno posveti igranju in poučevanju harmonike. Sedaj se dnevno vadi po šest ur, poučuje harmoniko in po nekaj ur tedensko tudi igra v zabavnem orkestru, da tako spravi skupaj nekaj dolarjev.

V septembru letos bo odpotoval v Toronto (Kanada), kjer bo študiral na glasbenem konservatoriju pri svetovnoznanelem pedagogu. Potem bo skušal nadaljevati študij v Združenih državah, ki je domovina in vodilno središče jazz-glasbe.

Branko ima za seboj osem let igranja na harmoniko. Spočetka so ga starši vozili na igranje in na tekmovanja ter mu seveda kupovali harmonike in opremo. S svojim močnim načinom igranja je precej harmonik tudi "likvidiral". Tako so bili vedno stroški in tudi sedaj seveda ni brez njih, ker so potrebne boljše in dražje harmonike. Na letošnjem tekmovanju je igral na harmoniko "Giulietti", ki stane nekaj tisočakov.

S potovanjem v Ameriko si bo pridobil Branko vrhunsko znanje in si zagotovil poklic. Ima pa pri tem še eno veliko željo: da po vrnitvi v Avstralijo s svojim igranjem pridobi harmoniki veljavo, ki ji sicer pripada v instrumentalni glasbi. Mojstrsko igranje je danes vsekaror več, kot zgolj vlečenje meha za petje in ples.

Naj bo za konec omenjeno, da bo Branko kot tudi

Eastern Suburbs Accordion Orchestra pod vodstvom glasbenega učitelja g. Heinza Daberniga (po rodu je iz Celovca na Koroškem) nastopil 28. avgusta na mladinskem koncertu, vsakoletni prireditvi melbournskega slovenskega verskega središča. Dne 30. in 31. avgusta pa bodo priredili v Baragovi dvorani v Kew tudi dva samostojna celovečerna koncerta z bogatim spore-

dom. Tudi Branko sam bo zaigral nekaj skladb. Spred bo pravočasno objavljen in vstopnice bodo na razpolago. Oba koncerta bosta v slovo odhajajočemu Branku Tomažič-Srncu in poleg zanimivega glasbenega večera bo to priložnost, da se tudi mi poslovimo od mladega rojaka – v upanju, da se spet vrne med nas.

D. C.

Pismo

ŠKOFU DR. GREGORIJU ROŽMANU ob stoletnici rojstva

Pustiva pri miru politiko, stalinizem, domobranstvo. Naj sodi zgodovina.

Jedro Vaše eksistence je bilo drugod: v Vaši duhovniški in škofovski službi, v kateri ste storili ogromno dobrega, tudi to, da ste šli na prošnjo mame narodnega heroja Toneta Tomšiča prosit okupatorske oblasti za njegovo oprostitev, a ste naleteli na gluha ušesa.

Kot predšolski otrok sem doma opazoval Vašo sliko, ko so se na podstrešju v slami skrivali partizani, in dobil po Vašem obrazu prvi vtis o škofu: dostojanstvene poteze, blag pogled, mir, dobrota.

Ko ste leta 1959 umrli, je Vaš naslednik škof Vovk hkrati z brzojavko o Vaši smrti dobil od oblasti ukaz, da ne sme za pokojnim opraviti nobene javne molitve, da ne smejo zanj zvoniti, da sploh na noben način ne sme vernikom in duhovščini sporočiti smrti pokojnika in ga priporočiti v molitev.

Zakaj smo še danes, štiriindvajset let kasneje, tako plašni, da v za to poklicanem verskem tisku popolnoma zamolčimo ljubljanskega škofa, ki je kot človek mogel imeti tudi napake, a nimamo nobene pravice odrekati se spominu nanj, ki je kot duhovni pastir petnajst let pasel božjo čredo ljubljanske škofije, potem pa še štirinajst let oskrboval zdomske Slovence?

Gospod škof, pomagajte nam, da se bomo odpovedali temu namišljenemu obveznemu sovraštvu bodisi do Vas bodisi do kogarkoli, ki je drugače mislil kot Vi.

dr. Rudi Koncilija

Tu objavljeno "PISMO" je vzeto iz letošnje majske številke BILTEN-a, ljubljanskega verskega časopisa za študente in izobražence. Napisal ga je sam odgovorni in glavni urednik ter zasluži za to vse naše priznanje.

S tem – verjetno v domovini edinim pozitivnim pisanjem ob stoletnici rojstva našega škofa-mučenca – je pisec veliko povedal in tudi veliko tvegat. Iskrene vrstice so očitno dolgo zadržani občutki, ki so morali končno privreti na dan – obsodba krivic s strani škofovih preganjalcev in obenem obsodba molka s strani slovenske Cerkve ter njenega tiska, kjer je ostalo tako malo poguma pričevanja.

*Fr. Basil A. Valentine, O. F. M.,
SS. Cyril & Methodius Slovene Mission,
Baraga House, 19 A'Beckett St., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 8118 in (03) 861 7787*

*Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
Slomšek House, 4 Cameron Ct., Kew, Vic. 3101
Telefon: (03) 861 9874*

+ Napovedani izlet (nedelja 29. maja) učencev naše Slomškove šole, staršev in prijateljev, je kljub slabemu vremenu lepo uspel. Prijavljenec je bilo za dva polna avtobusa. Skupino sta odpeljala na ogled pogorišč Mt. Macedona, ki jih je pustil nesrečni gozdni požar v februarju. Potem so se ustavili pri Hanging Rock, a za popoldanski piknik žal ni bilo več vremena. Dež je počakal toliko, da so se na prostem najedli in so nekateri splezali na vrh skal ter se srečno vrnili — potem pa so se morali zateči v avtobuse. Tako so se predčasno vrnili v Kew do cerkve, kjer pa so veseli piknik ob jedači in pijači ter petju nadaljevali v cerkveni dvorani. Nikomur se ni mudilo domov in končno so se vsi dobro razpoloženi razšli. Vsekakor so udeleženci pokazali, da se z dobro voljo imamo lahko prijetno tudi tedaj, ko nas vreme pusti na cedilu.

+ O Ivanki Kropich iz Wollongonga, N. S. W., ki je bila več kot eno leto med nami v Melbournu, lani v septembru pa je odšla v Slovenijo, smo poročali takrat ob odhodu. Kot kandidatinja se je pridružila družini sester frančiškank Brezmadežne. Ravno na praznik Marije Pomagaj (24. maja) je pričela v Ljubljani leto poskušnje ali noviciat. Pri preoblecju je dobila redovno ime sestra Petra. Želimo ji stanovitosti na začeti poti in jo vsem priporočam v molitev, da bo vztrajala ter se po noviciatu srečno vrnila na delo med nas. Potrebovali jo bomo.

+ Med tremi porokami tega meseca v naši cerkvi bom omenil seveda samo slovensko: dne 28. maja sta se srečala pred oltarjem sv. Cirila in Metoda Irena Lončar in Gary Sydney McBean. Ženin je avstralskega rodu, rojen Melbournčan, nevesta pa je bila rojena v Ljubljani in krščena v Žrečah. Je iz znane naše družine — le kdo med nami ne pozna njenega očeta Božota! — in je prišla v Avstralijo še kot dekletce. Vsa svojša šolska leta je bila del mladinske in odrske aktivnosti našega verskega središča. — Naše čestitke mlademu paru, ki mu želimo tudi srečno vrnitev iz medenega potovanja po Evropi!

+ Tudi slovenski krst je bil tokrat en sam: Na nedeljo 5. junija so k našemu krstnemu kamnu iz Praharna prinesli ljubko prvorojenko Gabrijela Andrea Hermes in Sabah Senot r. Farag. Deklica je dobila ime Carolina Louisa. Čestitke srečnim staršem!

+ Žeganje se približuje: vsako leto praznujemo naša cerkvena zavetnika Cirila in Metoda na prvo julijsko nedeljo, letos torej 3. julija. Zbrali se bomo k slovesnemu bogoslužju ob desetih, nato pa kot redno na ta praznik — na domačem srečanju ob obloženih mizah v dvorani. Vsi ste dobrodošli! Gospodinje pa spet naprošam, da doma kaj pripravijo in prinesejo s seboj na skupne mize. Vem iz preteklih let, da bo spet vsega dovolj za vse ter dobrotnikom že zdaj iskren: BOG povrni!

Pred proščenjem boste dobili — kot običajno — tudi pismeno povabilo na našo skupno slovesnost, s kurtivico za vzdrževanje našega verskega in kulturnega središča. Že zdaj moja zahvala za razumevanje in pomoč!

+ Lep zimski dan smo imeli na praznik svetega Rešnjega Telesa in Krvi. V sončnem, četudi ne ravno toplem, nedeljskem dopoldnevu je šla naša procesija z Najsvetejšim okrog cerkve. Ustavila se je nato pred cerkvijo za blagoslov na vrhu stopnišča pred glavnim vhodom. Vsi prisotni so se je udeležili z vso resnostjo, moški in ženske, pa tudi mladina. Poživile so jo narodne noše ter belooblečene deklice, ki so pred Najsvetejšim trosile cvetje. Vsaj malo spomina na veli-

Cvetje vseh vrst in za vse prilike
nudi melbournskim Slovincem

ANN-GWENN BOUTIQUE FLORIST

186 Moreland Road, Brunswick, Vic.

Tel.: 386 5496 — Po urah: 470 4046
in 470 4095

Vprašaj za ime: GIOVANNA VERGA

Melbournskim Slovincem se priporoča
KAMNOSESKO PODJETJE

VIZZINI MEMORIALS

Verga Bros. Pty. Ltd.

9 TRAVALLA AVE., THOMASTOWN, VIC

Telefon: 359 5509,

doma: 470 4046 in 470 4095.

Nagrobne spomenike izvršujemo po dogovoru.
Garancija za vsako delo!

častne telove procesije naših mladih . . .

Iskrena zahvala vsem, ki ste pri letošnji procesiji sodelovali ali kakor koli pomagali, da je lepo uspela. Evharistični Kralj nas je bil vesel.

+ Mladinski koncert bo letos spet na četrto avgustovo nedeljo (28. avgusta), ko ima mladina šolske počitnice. Za enkrat se je prijavila sydneyška mladinska skupina verskega središča in vse kaže, da bodo med nami zopet tudi adelaidski pevčki. Obe skupini iskreno dobrodošli! Res škoda, da so letos naši "Glasniki" tako žalostno zaspali. Človek se samo sprašuje, kje je resnični vzrok, da navdušenje med današnjo mladino tako naenkrat splahni. In kako težko je znova začeti, ko se redna srečanja pretrgajo . . .

Med nastopajočimi bo letos tudi skupina harmonikarjev (Eastern Suburbs Accordion Orchestra) iz Ringwooda (Melbourne), ki ima med ostalimi tri Slovence: avstralazijskega prvaka Branka Tomažič-Srneca, Lidijo Lah in Petra Pimata. Svoj prvi javni nastop kot skupina so imeli na našem odru ob priliki letošnje Materinske proslave. Potem so zmagali na avstralskem tekmovanju, nam pa obljubili sodelovanje na koncertu.

Naj dodam, da namerava ta skupina harmonikarjev po našem koncertu prirediti v naši dvorani dva lastna celovečerna koncerta: dne 30. in 31. avgusta. Vstopnice bodo na razpolago tudi pri nas.

Ker smo že pri mladinskem koncertu četrte avgustove nedelje, bom kar tu objavil rojakom v Morwellu, da bo zaradi koncerta to nedeljo njihova maša odpadla. Imeli jo bomo teden prej: na tretjo nedeljo (21. avgusta) zvečer.

+ Dopoldne v nedeljo 22. maja je v St. Ives Nursing Home v East Melbourne zaključila svojo zemsko pot osemdesetletna MARIJA HERVATIN. V zadnjem času jo je kar štirikrat zadela kap, izgubila je pokretnost in tudi vid. Dokler je bila še pri zavesti, se je z zakramenti lepo pripravila za odhod v večnost.

Pokojnica je bila rojena 14. februarja 1902 v Pasjaku, župnija Jelšane. Njen rojstni priimek je bil Surina, ki ga je ob poroki v Jelšanah leta 1926 zamenjala za sedanjega. Mož Jožef je odšel po nekaj letih za kruhom v Argentino in razmere so tako nanesele, da se ni več vrnil — tam je umrl v prometni nesreči leta 1944. Pokojnica je vsa leta doraščanja sama skrbela za sina in hčerko (tretji otrok pa je umrl). Po vojni sta oba odšla v svet in končno se je za tujino odločila tudi mati. V Avstralijo jo je prinesla ladja "Flaminia" leta 1959. Prva leta je živela pri domačih, a kot večina starih ljudi je hotela biti neodvisna in na svoje. Nekaj časa je tudi pospravljala Baragov dom in pomagala v kuhinji našega hostela. Potem si je omisllala lastni dom v

Skromen ostanek veličastnih procesij naše mladosti, pa vendar vreden, da ga ohranimo:

North Fitzroyu, kjer je skrbela za nekaj samskih stanovalcev, dokler je delo zanje kljub svoji starosti zmogla.

Ravno na praznik Marije Pomagaj zvečer smo pokojno Marijo v naši cerkvi pokropili in ob krsti zmolili za pokoj njene duše rožni venec, naslednji dan po maši zadušnici pa smo jo pokopali na keilorsko pokopališče. Sožalje družinam Hervatin, Cressevich in Krnel ter ostalim sorodnikom in moja zahvala za dar sto dolarjev v Sklad bodočega Doma počitka v spomin na mamo. Enako zahvala ostalim, ki so namesto cvetja na grob darovali v isti namen — skupna vsota teh darov je 150 dolarjev.

Pokojni Mariji večni mir v Gospodu!

+ Večerno mašo bomo imeli pri nas 27. junija (ponedeljek), ko obhajamo sv. Emo Krško. Maša bo za članice Društva sv. Eme, ki so posebej vabljene. — Prav tako bo večerna maša na prvi petek, 1. julija, z litanijami Srca Jezusovega in blagoslovom.

Morwell ima slovensko mašo na nedeljo 26. junija, kot običajno: ob sedmih zvečer in na istem kraju. Tamkajšnji in okoliški rojaki vabljjeni!

izpod

TRIGLAVA

ZADNIČ smo zadnji trenutek porinili v tisk novico o novem pomožnem škofu mariborske škofije, dr. **Jožetu Smeju**. Danes lahko dodamo, da je dobila pomožnega škofa poleg dosedanjega dr. Leniča tudi ljubljanska nadškofija: msgr. **Jožefa Kvasa**, po rodu Gorjence. Tudi njemu čestitke iz daljne Avstralije, več o obeh novih nadpastirjih pa imate priliko brati na drugem mestu v tej številki.

LETOŠNIH slovenskih novomašnikov je 27. Ljubljanska nadškofija jih ima štiri (eden med njimi je iz Argentine, drugi iz Francije), mariborska sedem, koperska pa enega. Med redovnimi novomašniki v Sloveniji sta letos dva minorita, dva kapucina, trije jezuiti, trije salezijanci in dva lazarista (oba iz slovenskih družin v Argentini). Dodati jim moramo še tri slovenske novomašnike (eden med njimi salezijanec), ki bodo posvečeni v Argentini.

Dva med letošnjimi novomašniki sta že prejela mašniško posvečenje, ostali ga bodo v tem mesecu. Le spomnimo se jih v molitvi, saj sprejemajo novo mašni križ, ki ni lahko breme za mlada ramena.

POVSEM POLNA novogoriška cerkev Kristusa Odršenika je poslušala koncert šestih zborov Goriškega pastoralnega področja, ki so na tem srečanju predstavili velikonočne melodije. Ti zbori se že od leta 1977 redno srečujejo na skupnih nastopih. V tem okviru so priredili že sedem božičnic na Mirenskem Gradu in prav tam tudi Vodopivčevo proslavo ob stoletnici skladateljevega rojstva. Tokrat pa so se prvič zbrali ob velikonočnih pesmih in tudi prvič v novi cerkvi novogoriškega mesta.

POTUJETE V RIM? — DOBRODOŠLI!

Hotel Bled

II. kat,

Via S. Croce in Gerusalemme, 40
00185 ROMA (ITALY).

Tel.: (06) 772 102 in (06) 757 9941

Sobe s kopalnico, radioaparatom, klimatsko kotrolo,
Centralna lega. Prostor za parkiranje. Restavracija.
Slovensko osebje.

V LOGU PRI VIPAVI pa je v Marijini božjepotni cerkvi za konec veroučnega leta nastopilo 320 mladih pevcev. Otroški in mladinski zbori iz Ajdovščine, Šturij, Podkrajca, Lokavca, Vipavskega Križa, Črnič, Vrhpolja, Budanj in Črnega vrha so navzočim pripravili evharistično slavje z Marijinimi in velikonočnimi pesmimi, doživete recitacije pa so nadomestile običajno pridigo. Poročilo pravi, da je bila za vse udeležence najlepša pridiga — nad 300 mladih na tribuni ob daritvenem oltarju. Marsikateremu teh mladih pevcev bo nastop nenapisano spričevalo veroučnega leta ali let ter odskočna deska za širjenje novih obzorij v svet Dobrote in Lepote ter počlovečenja mladih ljudi našega časa, ki vsemu temu in zlasti veri ni naklonjen. Starši pojoče mladine pa so tudi dobili zadoščenje za vso skrb, ki so jo imeli skozi leta verouka in pevskih vaj, saj je treba mlade velikokrat opominjati, da na poti vztrajajo.

ZANIMIVO je poročilo, ki ga je v začetku tega meseca prinesla beograjska BORBA. Iz njega povzema, da se zvezna vlada zelo trudi omejiti svobodo raznih javnih mnenj, ki so po smrti predsednika Tita postala vsaj za režim vse preglasna in prejasna. Pisatelji republike Slovenije so odločno nastopili proti vladnim poskusom omejevanja njihovega delovanja: vladna gonja naj bi okrnjevala njih delo, mazala njih dobro ime in preprečevala razpečavanje njih literarnih del. Na sestanku, ki so ga imeli v Ljubljani z voditelji slovenske komunistične partije, so izrekli pisatelji tudi svoje nezadovoljstvo nad vladno obsodbo svojih pisateljskih in novinarskih kolegov. Posebej so omenili ravnanje z osmimi kolegi zgolj zato, ker se ne skladajo z uradno linijo. Zahtevali so tudi izpustitev srbskega književnika Gojka Djoga, ki je bil nedavno obsojen na eno leto zapora — zaradi knjige, katero je napisal o bivšem predsedniku in je z njo po mnenju partije baje žalil njegovo čast.

Res zanimivo bo slediti, kako daleč bo segel ta protest slovenskih pisateljev. Iz preteklih izkušenj bi sklepal, da ga bo režim znal na en ali drugi način pomiriti in mu zavezati usta . . .

PŌ ZADNIH statističnih podatkih, ki so jih pripravile vse tri slovenske škofije, živi na Slovenskem 143.846 mladih v starosti od 15 do 19 let. Skoraj 92% jih obiskuje razne srednje šole. Ko te številke primerjamo s številkami mladih, ki obiskujejo verouk, pa so podatki sledeči in za slovensko Cerkev zaskrbljujoči:

V ljubljanski nadškofiji obiskuje verouk vsak sedmi do osmi katoliški mladinec ali mladinka. Tri četrtine župnij ima zanje redne veroučne ure.

V koprski škofiji obiskuje verouk vsak deseti

mladinec ali mladinka iz vernih družin, verouk pa ima polovica vseh primorskih župnij.

V mariborski škofiji se prav tako udeležuje verouka vsak deseti fant oz. dekle od 15 do 19 leta. Mladinski verouk ima, kakor v ljubljanski nadškofiji, tri četrtine župnij.

IZ "DELA" (Ljubljana, 28. marca 83/20): V zveznem sekretariatu za zunanje zadeve je zaposlenih 116 delavcev iz Slovenije — od teh 74 z visoko izobrazbo — kar je nekaj več kot 4% v primerjavi z 2570 zaposlenimi v ZSZZ. — Kadrovanje v naša diplomatska in konzularna predstavništva je nenačrtno, naključno in tudi zavirano na različne načine. Mladi delavci iz Slovenije, ki so uspešno začeli delati v ZSZZ, zaradi vrste problemov niso mogli razviti svojih strokovnih delovnih sposobnosti. — Opozoriti bi veljalo tudi na neprijetnost, da v nekaterih diplomatskokonzularnih predstavništvih na območjih, kjer je velika koncentracija Slovencev (zdomcev, izseljencev, manjšine), ni diplomata, ki bi znal slovenski jezik.

LJUBLJANSKA NADŠKOFIJA hrani kaj bogat arhiv, ki je lepo urejen pod vodstvom arhivarja in zgodovinarja, duhovnika dr. Franca Dolinarja. Razdeljen je v tri glavne dele. Škofijski arhiv ima devet skupin, kapiteljski šest (hranjen od leta 1461, ko je bila ustanovljena ljubljanska škofija), župnijski pa obsega dokumentacijo, ki jo je v letu 1919 domala v celoti preneslo v arhivske prostore 190 župnij ljubljanske nadškofije. Listine pričajo o nekdanjih dejavnostih slovenske Cerkve — šolstvo, bratovščine, kongregacije, sirotišnice, bolnišnice, misijoni in vrsta drugih socialnih dejavnosti. Najstarejša listina v arhivu je iz leta 1140. Arhiv hrani tudi nekaj najstarejših kodeksov: oba kranjska Antifonarija iz konca petnajstega stoletja, Moralia in Job z okrasnimi inicialkami. Na platnicah raznih matičnih knjig in urbarijev pa so tudi fragmenti starih rokopisov, med katerimi je dragocena inačica najstarejšega znanega glagolskega misala.

NA TEKMOVANJU študentov jugoslovanskih glasbenih šol in akademij je letos sodelovalo 331 tekmovalcev. Slovenski glasbeniki so v igranju na godala in pihala, trobila in kitare osvojili 35 prvih, 11 drugih in 5 tretjih nagrad. To pomeni, da je prišla kar tretjina vseh nagrad v slovenske roke in da slovenski glasbeniki se vedno krepko vodijo v jugoslovanskem merilu.

TUDI NOVI ŠPORT ZMAJARJEV — poleti z zmagami — se že pojavlja in uveljavlja v Sloveniji. Na Riški gori so se zbrali k svojemu četrtemu državnemu tekmovanju za prvenstvo. Preko štirideset letalcev z zmagami se je zbralo in vreme jim je bilo naklonjeno, da so brez težav izvedli štiri tekmovalne polete. Najdalje je

D&D
PRINTING

1 STUDLEY STREET,
ABBOTSFORD, VIC. 3067.

OFFSET AND LETTERPRESS

TISKARSKI VAJENEC

ISČEMO MLADEGA SLOVENSKEGA FANTA
ZA UK V TISKARSKEM POKLICU
ZA NADALJNE INFORMACIJE POKLIČITE
DRAGO-TA ZOREC
NA TELEFON BH 419 1733 AH 458 2353

priletel Borut Pestotnik, ki je pristal v Gozd-Martuljku: letel je torej kar 51 kilometrov.

TUDI ZDRAVIL — poleg ostalega, kar ni dobiti — primanjkuje v naši rodni domovini. Trenutno ni mogoče dobiti tam po lekarnah skupno 740 različnih zdravil. Že mesece dolgo manjka zlasti zdravil za srce in srčni bolniki so se že javno pritožili vladi, naj vendar kaj ukrene vsaj za ta življenjsko važna zdravila.

O VINKU TELIČU, bivšemu domobrancu in zdaj avstrijskemu državljanu, smo že poročali. V teku let se je večkrat nemoteno in z vsemi dovoljenji vračal v rodno domovino na obisk, končno pa so ga nepričakovano prijeli, obtožili in lani 6. oktobra obsodili na 15 let zaporov. Obtoženi je odločno zanikal kot neresnico vse, kar so mu naprtili s pričami, ki "so slišale" o njegovih zločinah (očividcev ni bilo). Teličev zagovornik se je zoper tako obsodbo pritožil na višje sodišče, ker je bil po njem "kršen kazenski postopek in dejansko stanje zmotno ugotovljeno". Pomagalo pa to seveda ni nič. Pritožbeni senat je odločil, da je sodišče v Teličevem primeru pravilno postopalo in da obsojeni ne more biti deležen amnestije po zakonu iz leta 1962 (čudno, da jo je bil deležen toliko let, ko je iz Avstrije neovirano obiskoval Slovenijo!). Tako nima obsojeni Telič nobene možnosti ponovnega sojenja. Zdaj 61-letni mož bo prišel iz zaporov kot 76-letni starček — če bo to seveda dočakal . . .

MALO JE KOMUNISTOV, piše DELO v enem svojih člankov 10. marca letos. "Na mariborskih srednjih šolah je premalo predavateljev in učencev včlanjenih v ZK. Na šolah in v domovih srednjega usmerjenega izobraževanja v Mariboru je okoli 13 tisoč mladih, med njimi pa je le 1% članov ZK. Imajo pa tudi šole s 700 in več učenci, kjer nobeden učenec ni član ZK. Posebno skrb bodo v prihodnje posvetili pedagoškim delavcem, ki poučujejo predmet "Samoupravljanje s temelji marksizma", saj v srednjih šolah poučuje ta predmet le polovica pedagoških delavcev, ki so člani ZK." Tako DELO — mu menda že lahko verjamo.

DVE OBLJUBI

V JUNIJU praznujemo dva pomembna praznika – Srca Jezusovega in Srca Marijinega. Prvi od teh dveh praznikov je bil uveden v vesoljno Cerkev po posebnem prizadevanju redovnice sv. Marjete Alacoque, kateri je Jezus sam v znanih prikazovanjih v samostanu Port-Royal (Francija) naročil, naj uredi pri cerkveni oblasti uvedbo praznika na čast njegovemu Srcu. Praznik na čast Marijinemu brezmadežnemu Srcu je Cerkev sicer uvedla po lastnem nagibu, vendar pa je odločilno nanjo vplivalo dejstvo lurških in fatimskih prikazovanj. V Fatimi na Portugalskem je Marija večkrat prosila srečne otroke-vidce, naj zadostujejo njenemu "brezmadežnemu Srcu" za žalitve, katere ji prizadevajo ljudje na zemlji.

Splošno je znano, kako Cerkev zlasti v zadnjih pet-

desetih letih vabi vernike k pobožnosti k Srcu Jezusovemu in Marijinemu. Papeži so ves svet posvetili tako Kristusu kot Mariji pod simbolom njunih src. Posvetitev Marijinemu Srcu je Marija sama prosila v Fatimi, ko je dejala otrokom: "Prišla sem prosit za posvetitev sveta brezmadežnemu Srcu Marijinemu." Istočasno je prosila tudi za spravno obhajilo prvih sobot v mesecu. "Če bodo ljudje poslušali mojo prošnjo," je nadaljevala, "se bo božja jeza potolažila in omilila . . . V nasprotnem primeru . . . Končno pa bo zmagalo moje brezmadežno Srce."

Med drugimi načinj čiščenja Kristusovega in Marijinega Srca zavzemata posebno važno mesto pobožnosti prvih petkov in prvih sobot v mesecu. Posebno odliko in pomembnost daje tema dvema pobožnostima dejstvo, da sta jo Jezus in Marija posebej sama prosila od nas. Najlepši dar torej, ki ga jima moremo dati v spravo za žalitve – lastne in te, ki jima jih prizadeva svet – je prav spravno obhajilo na prve petke in prve sobote.

Na ta spravna obhajila, v zvezi s še nekaterimi drugimi pogoji, je navezana največja milost, ki jo Bog komu more dati v tem življenju: zagotovilo srečne smrti in s tem tudi večne blaženosti. Sicer pa – naj

Božja beseda

bila dana ta milost, da bi poganom oznanil kakšen je načrt skrivnosti, od vekov skrite oblasti v nebesih po Cerкви zdaj oznanila ga je izvršil v Jezusu Kristusu, našem Gospodu, in v Gospodu Jezusu Kristusu, po katerem biva vsako očetovstvo v nebesih in na zemlji, našemu Gospodu, da po bogastvu svojega veličastva, da se z njegovim Duhom krepko utrdite v notranjem življenju, da se po veri v vaših srcih naseli Kristus in boste mogli, ukoreninjeni in utrjeni v ljubezni z vsemi svetimi razumeti, kakšna je širokost in dolgotrajnost in visočina in globočina ter spoznanje, da se boste spopolnili do vse polnosti božje.

(Iz pisma apostola Pavla Efežanom 3, 8 – 12. 14 – 19.)

govorita Jezus in Marija sama!

O takoimenovani veliki obljubi nam sv. Marjeta Alacoque poroča v pismu svoji predstojnici tole: "Neki petek je Jezus med svetim obhajilom rekel svoji nevedni služabnici tele besede: Obljubim ti v izobilju usmiljenja mojega Srca, da bo moja vsemogočna ljubezen podelila vsem tistim, ki prejmejo obhajilo devet zaporednih prvih petkov v mesecu, milost končne spokornosti; ne bodo umrli v moji nemilosti, ne brez zakramentov. Moje srce bo njihovo varno zatočišče v tistem poslednjem trenutku."

S temi besedami je Kristus po sveti Marjeti Alacoque razglasil svetu izredno obljubo, ki se je kasneje začela imenovati "velika obljuba". Velika vsekakor zaradi izredne in za nas tolažilne vsebine.

Marija pa je razodela Luciji, najstarejši in še danes živeči od treh fatimskih pastirjev, pobožnost prvih sobot. Lucija je takole sporočila svetu Marijine besede: "Otrok moj, poglej to moje Srce, obdano s trnjem, s katerim mi nevhvaležni ljudje neprestano prizadevajo rane. Vsaj ti me poskušaj tolažiti in povej, da obljubim prisostvovati v uri smrti z vsemi potrebnimi milostmi za zveličanje vsem tistim, ki se bodo pet zaporednih prvih sobot spovedali, prejeli sveto obhajilo,

molili rožni venec in mi četrta ure delali družbo, premišljuječ petnajst skrivnosti rožnega venca z namenom, da mi zadostujejo."

To so torej besede, s katerimi sta srečni vidki, sveta Marjeta Alacoque in sedanja karmeličanka Lucija, svetu razodeli veliki obljubi Jezusa in Marije. Res izredni obljubi, ki sta dosegljivi vsem ljudem. Če ima le še vsaj malo dobre volje.

Žal so med kristjani tudi takšni, ki ne verujejo v resničnost teh razodetij in zatorej tudi ne v njih obljube. V nekem smislu vsekakor tudi tukaj velja, da je potrebna resnična srčna ponižnost in uboštvo v duhu za to, da kdo sprejme tudi zasebna razodetja. Mislim tista, pri katerih nam Cerkev sama daje zadostno poročilo, da so dovolj dokazana in verodostojna ter jim moremo po pameti verjeti.

Naredimo se vredne Kristusove in Marijine obljube s pobožnostjo prvih petkov in prvih sobot v mesecu! In storimo vse, da bomo tudi pri svojih sorodnikih in prijateljih razširili to dvojno pobožnost, tako potrebno zlasti v našem času. Kdo ne bi končno vsega storil, ko gre za lastno zveličanje in za zveličanje nam najdražjih bitij? Obenem pa na tako lep način častimo in zadoščujemo Jezusovemu in Marijinemu Srcu.

Po dr. A. Kukovici

izpod sydneyjskih stolpov

Fr. Valerian Jenko, O. F. M.,
Fr. Ciril Božič, O. F. M.,
St. Raphael's Slovene Mission,
313 Merrylands Rd., Merrylands, N.S.W., 2160
(P. O. Box 280, Merrylands, N. S. W., 2160)
Telefon: (02) 637 7147

Slovenske sestre — frančiškanke Brezmadežne
St. Raphael's Convent,
311 Merrylands Rd., Merrylands, N. S. W., 2160
Telefon: (02) 682 5478

SLUŽBA BOŽJA je v Merrylandsu vsako nedeljo ob 9:30 dopoldan, za nedeljsko mašo pa velja tudi vigilna maša v soboto zvečer ob sedmih. Prilika za sveto spoved je pol ure pred vsako mašo.

Naj kar tu omenim: skoraj se je že ustalila navada, da se udeleženci nedeljske maše po bogoslužju zberejo tudi v dvorani. Srečajo se znanci in po domače pokramljajo ob čaj ali kavi ter pecivu, ki ga pripravijo naše gospodinje. Vsi ste dobrodošli!

NEDELJA NOVIH MAŠ navadno imenujemo nedeljo po prazniku apostolov Petra in Pavla, ko škofje v domovini običajno posvečajo novomašnike. Letos se bomo to nedeljo, 3. julija, pri sveti maši posebej spomnili letošnjih novomašnikov in prosili Gospoda žetve, naj jim da veliko uspeha pri delu za zveličanje duš. Seveda bomo vključili tudi splošne zadeve duhovniških poklicev, ki jih tako primanjkuje. Bolnike posebej naprošam, da v isti namen darujejo svoje trpljenje.

PRVI PETEK IN PRVA SOBOTA sta 1. in 2. julija in pri večerni maši teh dveh dni bodo običajne pobožnosti v čast Srcu Jezusovemu in Srcu Marijinemu v zadoščenje za naše grehe, za grehe naših rojakov in sploh grehe vsega sveta. Zadoščenje je danes ena najpotrebnejših zadev. Čimbolj se širi zlo po svetu, tembolj moramo delati na tem, da nadomestimo zlo in greh z dobrimi deli molitve, žrtve in zadoščenja. Koliko je samo preklinjevanja tudi med nami v izseljenstvu, čeprav ti bogokletneži uporabljajo kletvine v tujem jeziku. Vsak pošten rojak bi moral odločno protestirati, kadar koli se kletev oglasi.

Na prve sobote molimo tudi za proglasitev med blažene naših oltarnih kandidatov Slomška, Baraga, Gnidovca in Vošnjaka. Priporočajmo se jim in jim s tem dajmo priliko, da posredujejo za nas! — Ob istem sobotnem srečanju molimo tudi za našo domovino,

za sorodnike in rojake, ki tam živijo. Saj je vsak dan več negotovosti in zaskrbljenosti. Ne le pomanjkanje življenjskih potrebščin — važnejše je drugo, duhovno pomanjkanje. Verni starši imajo veliko skrbi, kako bo z mladino, ki je po šolah neprestano pod vplivom nadržne ateizacije.

WOLLONGONG ima slovensko mašo v nedeljo 10. julija ob petih popoldan v Villa Maria kapeli. Naslednja maša bo 14. avgusta, na vigilijo zapovedanega praznika Marijinega vnebovzvetja. Pred mašo je prilika za spoved.

CANBERRA bo dobila obisk slovenskega duhovnika in domačo službo božjo na nedeljo 19. junija, dalje 17. julija in 21. avgusta, vsakikrat ob 11:30 dopoldan. Pred mašo je vselej prilika za slovensko spoved.

WAGGA-WAGGA pride na vrsto za slovensko mašo na nedeljo 19. junija ob šestih zvečer. Kraj je običajni: v kapeli pri sestrah na Mt. Erin, Edmondson Street. Pred mašo bo na razpolago spovednik. Naslednja slovenska maša bo v nedeljo 18. septembra ob isti uri in na istem kraju.

NEWCASTLE ima slovensko službo božjo v nedeljo 31. julija ob šestih zvečer v cerkvi Srca Jezusovega, Hamilton. Pred mašo spovedovanje, po maši čajanka v dvorani.

BRISBANE je na vrsti za slovensko mašo v nedeljo 14. avgusta ob 11:30 v cerkvi St. Mary's, vokal Peel in Merivale Sts, South Brisbane. Pred mašo je prilika za spoved, po maši pa čajanka v Domu sv. Vincencija poleg cerkve.

DISCO VEČER prireja naš mladinski pevski zbor v cerkveni dvorani in vabi vse slovenske mladince mesta Sydneya. To je prvi tak večer za ljubitelje te vrste razvedrila. Upamo, da bo uspešen in mu bodo prvemu — na petek 24. junija — sledili še drugi taki večeri. Začetek bo ob sedmih, zaključek pa ob enajstih.

Prav je, da se naši mladinci srečajo ter spoznajo med seboj — tudi ta prireditev bo služila v ta namen. Moramo priznati, da je med našimi mladimi vse premalo stika.

SLOVENSKA ODDAJA na 2EA bo v priredbi našega verskega središča spet v nedeljo 19. junija, naslednja pa 3. julija. Vselej ob 7:30 zjutraj.

WALKATHON — letos za parket v naši dvorani — bomo imeli v nedeljo 7. avgusta po maši. Pole za nabiranje sponzorjev so že na razpolago. Pot bo ista kot pretekla leta. Lepo prosim, da se vsi potrudite s sodelovanjem po svojih močeh: eni s hojo, drugi s sponzorstvom. Če bo vsak storil svoje, bo akcija uspela.

Potrudimo se, da letošnji rezultat ne bo samo povprečno dober, ampak moramo lanskega prekositi!

NA MLADINSKI KONCERT v Melbourne so se letos namenili pevke in pevci našega mladinskega zbora. Že nekaj nedelj po vrsti pridno vadijo za nastop. Pravijo, da bodo za pripravo morali imeti tudi nekaj vaj med tédnom, sicer jim bo zmanjkalo časa. Ne dvomim, da se bodo potrudili. Koncert bo na nedeljsko popoldne 28. avgusta. — Če se kateri rojakov zanima za obisk Melbourne in bi se želel pridružiti mladini, je dobrodošel, a prijavit se mora hitro, ker sedežev na avtobusu ni več veliko.

BOG JE USTVARIL SVET V BARVAH. Naše oči spet in spet odkrivajo novo lepoto. Nekateri med nami pa imajo še poseben talent, da znajo s čopičem in barvami prikazati lepoto pokrajine, ali pa izraziti svoja notranja občutja. Vabimo vse rojake, ki ljubite slikarsko umetnost, da sodelujete pri LIKOVNI RAZSTAVI v naši dvorani. Priredilo jo bo versko središče v Merrylandsu na nedeljo 4. decembra letos. Vsakdo lahko sodeluje na razstavi s štirimi svojimi deli.

Več o tem bo v prihodnjih številkah MISLI. Za vsa pojasnila se obrnite na p.Cirila, ki razstavo pripravlja.

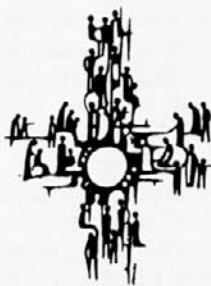
ROMANJE v Earlwood na binkoštno nedeljo, 22. maja, je bilo kljub deževnemu vremenu kar uspešno. Sveto mašo in pete litanije Matere božje smo imeli v cerkvi namesto na prostem. Prepeval je mladinski zbor ob kar lepi udeležbi rojakov, ki so prišli na romanje. Upam, da bomo imeli ob oktobrskem romanju lepše vreme, ki nam ne bo branil imeti bogoslužje pri lurski votlini na prostem.

POKOJNI — Prav na binkoštno nedeljo, 22. maja zjutraj ob šestih, je v Prince Alfred bolnišnici umrl rojak IVAN SLAVEC. Rojen je bil 26. januarja 1913 v Ilirski Bistrici kot sin Antona in Frančiške r. Dencin. Leta 1942 se je prav tam poročil z Dorotejo r. Schoba, v Avstralijo pa sta prišla v aprilu leta 1951 na ladji "Fairsea". Prvih osem let sta preživel v kraju Kendos (blizu Mudgee), zadnjih 23 let pa v sydneyskem okraju Concord West. Ivan je bil do svoje upokojitve zaposlen kot process worker pri Westinghouse. Bolan je bil samo štiri mesece. Po težki operaciji se mu je stanje sicer izboljšalo in mogel je iti domov. Žal se je bolezen spet oglasila, da je moral ponovno v bolnišnico, kjer je končal svoje tuzemsko življenje.

Ivan je bil v boleznih izredno potrpežljiv in vdan v božjo voljo. Kljub bolečinam je znal obiskovalcem z nasmehom pokazati, da jim je hvaležen za pozornost. Večkrat je sprejel maziljenje bolnikov in tudi sveto obhajilo, da je trpljenje lažje prenašal, dokler ni bila mera polna in je dozorel na večnost. Pokojnik je bil blagega značaja in vedno pripravljen pomagati, zato so ga vsi spoštovali. Bil je vzoren zakonski mož, ki je živel z ženo v najlepšem soglasju, da je bil s tem res lahko zgled vsem našim možem in ženam.

Pogrebno mašo smo imeli pri Sv. Rafaelu v sredo 25. maja, nato smo Ivanove zemske ostanke spremili na slovensko pokopališče v Rookwood. Spomnimo se ga v svojih molitvah. Ženi Dorici ter nečakinji Anki por. Brožič, kakor tudi ostalim sorodnikom v domovini naše iskreno sožalje.

P. VALERIJAN

DRUŠTVO SV. ANE sydneyskega verskega središča
bo namesto napovedane PETE DOBRODELNE VEČERJE priredilo
v slovenski cerkveni dvorani na soboto, 23. JULIJA, od 7:30 do 11 zvečer.

ZIMSKE KOLINE

Na razpolago bodo odlične krvavice (in pečenice) s kislim ali "bujto repo".
Zabaval nas bo ansambel "Fantje treh dežel".
Doprinos večera bo šel v Gradbeni sklad — za pod v dvorani.

VSI DOBRODOŠLI!

NAŠE NABIRKE

BERNARDOVEMU
TISKOVNEMU SKLADU
ZA NAŠE "MISLI":

\$1.000.— N.N.; \$100.— Niko Krajc;
\$50.— N.N.; \$44.— Jože Komidar;
\$20.— Saša in Dušan Lajovic (namesto
venca na grob Ivanu Slavec); \$18.— B.
Sdraulig; \$15.— Stan Ogulin; \$14.— Ja-
nez Rožar, Derry Maddison, Julka Pav-
lič; \$10.— Janez Šveb; \$9.— Franc Ja-
nežič, N.N., Rozina Tkalčević, Alojz
Ličen, Mirko Ogrizek, N.N.; \$8.— Jo-
žefina Šabec, Raj Juha, Ivana Krmel,
Viktor Gnezda, N.N.; \$6.— Pavla Pe-
tek, N.N., Janez Erpič; \$5.— Zorka O-
šonker, Ivan Kalc, Michelle Šusteršič,
Jože Kavaš; \$4.— Sonja Majcen, Albert
Logar, Ivanka Nanut, Frančiška Kot-
nik, Izidor Postružin, Karolina Lazarič,
Anton Ludvik, Jože Vičič, Viktor Fer-
folja, Stana Hervatin, Sandra Krmel,
Jože Kučko, Milan Gorišek, Jože Ne-
manič, Emilia Walls, Margaret Hatežič;
\$3.— Ivanka Žabkar, Alojz Rus, Ivan
Bratina, Venceslav Ogrizek; \$2.— Ivan
Lapuh, Štefanija Šorec, Ivan Troha;
\$1.— Jožef Ficko, Ivan Mohorko, Oto
Tomaž.

NAŠIM POSINOVLJENIM

MISIJONARJEM, TOGO, AFRIKA:

\$50.— N.N.; \$20.— Josipa Nikolac (za
lačne otroke); \$10.— Jakob Tomšič
(namesto rož na grob pok. Mariji Mar-
gon).

MATERI TEREZIJ V INDIJO:

\$100.— Janez Šveb; \$50.— Janez Škra-
ban (za lačne otroke), v prejšnji števil-
ki po pomoti objavljeno pod priimkom
Šarkan); \$10.— Anica Smrdel in druž-
na (za lačne).

BOG POVRNI DOBROTNIKOM!

Naj se tu posebej zahvalim naročniku, ki
je daroval TISOČ DOLARJEV v BERNAR-
DOV TISKOVNI SKLAD MISLI. Želi biti
neimenovan. To pa lahko povem, da ni kak
bogataš, lastnik podjetja ali vsaj lastne hiše,
ampak je preprost invalid. Dar je poklonil
brezpogojno in je prišel iz srca — v iskreni
želji, da bi avstralske MISLI še dolgo živele.
Še so idealni ljudje na svetu, tudi med bralci
MISLI, hvala Bogu! — Urednik in upravnik

Florence L. Barclay:

Pesem dveh src

roman

(ENAJSTO POGLAVJE: GARTH NAJDE KRIŽ)

Prevedel Silvester Čuk
Ilustriral Lojze Perko

Garth je molče sedel ob orglah in ni pogledal Jane.
Tako je ostal še nekaj časa. Ti trenutki so se Jane zdeli
dolgi kot večnost.

Kmalu pa se je prikazal sredi cerkvene ladje. Hodil je
vzravnano in oči so se mu svetile. Vse njegovo zadržanje
je kazalo razpoloženje osvajalca, ki je prepričan v svojo
zmago. Ko je prišel do oltarnih stopnic, se je ustavil in
pomignil Jane, naj pride k njemu.

»Stopi sem, ljuba. Pogovoriva se tu pred oltarjem.«
Jane je stopila k njemu.

Nekaj časa sta stala tako, obrnjena proti oltarju. Ta
prostor je bil temnejši kot cerkvena ladja, kajti razsvet-
ljevala so ga le tri ozka okna z barvnimi stekli. Garth
se je obrnil k Jane:

»Ljubljena, stojiva na svetem kraju ob svetih ostankih
mučencev. Mislim, da ni kraja, ki bi bil preveč svet za to,
kar si imava povedati, Bog, v katerega oba verujeva,
je tu pred nama, da blagoslovi in potrdi najine besede.
Čakam na vaš odgovor.«

Jane je zakašljala in potisnila roke v žepe svojega plašča.
»Dal, moj odgovor je najprej vprašanje: koliko let
imate?«

Videla je, kako je Garth od presenečenja kar klecnil in
kako je svetloba na njegovem obrazu kar ugasnila. Po
kratkem oklevanju je odgovoril:

»Draga, mislil sem, da veste. Sedemindvajset let mi je.«
»Glejte,« je nadaljevala Jane, »jaz jih imam trideset, kar-
žem jih petintrideset, čutim pa; da jih imam kar štiri-
deset. Dal, vam bi jih človek prisodil devetnajst, včasih
celo samo devet... Dobro sem premislila... in prišla do
spoznanja... da se ne morem poročiti... z otrokom...«

Nastala je grobna tišina.

Jane je dvignila oči in pogledala Garthu v obraz. Vse
razen ustnic je bilo blede, skoraj zeleno, izraz trd, oka-
menel.

Garth je spregovoril: »Nisem mislil nase. Ne vem, kako
je prišlo do tega, toda odkar ste v moji duši vi, nisem
več mislil nase. Res pa nisem pomislil na to, kako imam
malo takih lastnosti, zaradi katerih bi me mogli vzljubiti.

Menil sem, da čutite do mene enako kot jaz do vas... in da sva namenjena drug drugemu...»

Trepetaje je dvignil roko k njej, kot da bi se je hotel dotakniti, toda brž mu je roka mrtvo omahnila.

»Prav imate,« je rekel nato, »ne morete se poročiti s človekom, ki ga smatrate za otroka.«

Spet se je obrnil proč od nje, tako da je gledal proti oltarju. Celo minuto je gledal na križ za steklenim okencem. Na križu je bil Kristus v smrtnem boju.

»Sprejemam svoj križ!« je rekel, se obrnil in počasi odšel dol po ladji. Vrata cerkve so se odprla in spet zaprla in Jane je ostala sama.

Počasi je šla do klopi, v kateri je pred kratkim sedela, ko je čakala na Gartha. Tu je padla na kolena.

»O moj Bog,« je zastokala, »daj, da pride nazaj! Vrni mi ga! O Garth, jaz sem nevredna, ne pa vi! Garth, vrnite se, vrnite se! Zaupala bom in ne bom se več vdajala strahovom... O ljubi moj, vrni se!«

Napeto je prisluhnila.

Poslušala je tako dolgo, dokler njeni živci niso bili napeti kot strune. Premišljevala je, kaj bo rekla, če se bodo vrata odprla in bo na njih zagledala Gartha, vsega obsijanega s soncem. Čakala je molče, toda to čakanje jo je tlačilo kot zid, katerega je postavila sama in za katerim bo morala uživati svojo grenko samoto.

Še enkrat je prekinila molk njena prošnja:

»O, ljubi moj, vrnite se!«

Noben korak ji ni odgovoril.

Jane je klečala. Obraz je zagrebla v dlani in nenadoma je doumela, da je Garth njeno odločitev sprejel kot dokončno in nespremenljivo in da se zato ne bo vrnil nikdar več...

Niti sama ni vedela, kako dolgo je tako klečala. Nazadnje je bila potolažena. V svojem srcu je bila prepričana, da je ravnala pametno: nekaj ur trpljenja danes je manjše zlo kot pa dolga leta razočaranj. Njeno življenje bo poslej strašno osamljeno. To jo je tlačilo bolj kot si je bila mislila. Bila pa je iskreno prepričana, da je storila to, kar je bilo za Gartha najboljše. Kakšen smisel ima torej njena bolečina?

Tako se je počasi potolažila.

V parku ob cerkvi je bilo slišati živahen vrvež. Otroci so spuščali v zrak zmaja. Junak dneva je bil Jimmy, lastnik prekrasnega zmaja. Danes se mu je pa res nasmehnila sreča! »Bodi srečen tudi ti!« mu je dejal oni gospod, kateremu je gonil meh pri orglah. Jane se je spomnila, s kakšnim poudarkom je Garth izgovoril te besede in oči so se ji napolnile s solzami.

Ko je šla po drevoredu proti hiši, je srečala lahek voziček, ki je peljal proti postaji. Konjiča je vodil Garth Dalmain, za njim pa je sedel služabnik s prtljago. Ko sta se srečala je v pozdrav privzdignil klobuk, njegov obraz pa je ostal negiben. Že ga ni bilo več.

Ne bi ga mogla ustaviti tudi če bi hotela. Toda tega namena niti ni imela, kajti prepričana je bila, da je rav-

Dolina Drage, ena izmed mnogih prijaznih dolin naše rodne domovine pod Triglavom

Oj, hišica očetova,
Bog živi tel . . .

EDVARD KOCBEK,

takoj po vojni minister v beograjski vladi, je takole povedal:

. . . *UTRUJEN sem, ko spoznavam grozljivost časa in družbe; sam sebi postajam problematičen sredi vedno bolj nerešenih in nerešljivih vprašanj, ob gonskem in potrošniškem človeku, v omrežju demonične organizacije in splošne shicofrenije, nikomur ne morem pomagati in vedno pogosteje hodim za žalostnimi pogrebi, vrsta mladih ljudi umira, ne da bi jih mogoč zaustaviti, Dedijer je izgubil drugega sina in ti zadnji dnevi so bili pošastni. Povrh pa me ponoči grabita usoda naroda in krščanstva . . .*
(iz Kocbekovega pisma 18. julija 1966)

ZADNJI dve leti vojne in prva leta po vojni so slovenski komunisti zvesto posnemali sovjetske metode in stalinistično prakso. Po vojni je bila Jugoslavija izven ZSSR najbolj stalinistična država. Nesrečna olajševalna okolnost marsikaterega partijca je bila človeška nezrelost. Marsikak nadarjen mladi človek se je takrat za vse življenje obremenil s težkimi dejanji zoper bližnjika. Toda to ni le breme posameznikov, to je breme eksaltirane vizije.

Na vprašanje Borisa Pahorja: *Kaj bi bilo po tvojem potrebno storiti glede*

nala tako, kot je bilo zanj najbolje. Prepričana je bila, da je bolečino povzročila le sebi. On bo, si je mislila, prav kmalu srečal ženo, ki mu bo dala vse tisto, česar mu ona ne bi mogla dati.

Le zanjo pridejo leta, ko bo sama, sama . . .

V veži je srečala Paulino Lister.

»O, miss Champion, prav, da ste prišli! Ste že zvedeli novico? Gospoda Dalmaina nujno kličejo v London. Odpotuje z vlakom ob enih in četrt. Moji teti pa se je pripetila neka nezgoda, zato tudi midve hitiva k zobozdravniku. Odpotujeva z vlakom ob pol treh. Vidite, kako je na tem svetu vse minljivo! Zbogom, miss Champion!«

DVANAJSTO POGlavJE

ZDRAVNIKOV RECEPT

Preteklo je precej časa.

Jane stoji na vrhu velike piramide v Egiptu. Okoli nje počivajo štirje Arabci, ki so ji bili pomagali priti sem gor. Ogleduje si čudovito okolico in premišljuje.

Od tiste usodne noči v Shenstonu, ko je ob enih ponoči dozorela njena odločitev, so minila tri leta. O, kaj bi bilo, če bi se Garth vrnil, če bi ga njene solze mogle priklicati nazaj! Kako si je želela tega v tistih urah neznosne žalosti in osamljenosti! Toda Garth ni bil človek tiste vrste, da bi čakal pred vrati, če ga morda kdo pokliče nazaj! Od tistega trenutka, ko ga je zavrnila, je šel od nje proč in od takrat se nista več videla. Očitno je smatral za svojo dolžnost, da se je izogiblje.

Enkrat ali dvakrat se je primerilo, da je bila povabljen na v družbo, kjer je bil tudi Garth. Obakrat je prišla tedaj, ko je on že odšel. Mož, ki jo je pretresel, ko je znal dostojanstveno sprejeti njeno zavrnitev, jo je zdaj pretresal z močjo, s katero si je prizadeval da bi mu nekoč tako oboževana Jane v življenju nič ne pomenila — ker sama noče.

Garthov slikarski talent pa je med tem časom postajal vse bolj slaven.

Portret Pauline Lister, ki ga je naslikal kakih šest mesecev po tistem bivanju v Shenstonu, je brž zaslovel, kajti umetnik je čudovito upodobil dekletovo lepoto in dražestnost. Naslikal je moderno in pristno Američanko od glave do satenastih čeveljčkov.

Takrat so mnogi menili, da bo skorajšnja poroka za vedno združila umetnika in model, ki ga je s tako ljubeznijo upodobil.

Jane je večkrat slišala zgodnico, ki so jo ljudje pripovedovali v zvezi s to sliko. Govorili so namreč, da je Paulina pozirala v prekrasni ogrlici razkošnih biserov okoli vratu in Garth jih je čudovito prenesel na platno.

Nekega dne pa je vzel nož in postrgal tiste bisere s platna ter dejal miss Lister, naj si nadene orglico iz rdečkastih biserov, češ da bi se veliko lepše podali k drugim

barvam na sliki. Ko je Jane videla portret na razstavi, so rdečkasti biseri res čudovito lepo prišli do izraza na belem Paulininem vratu. Tisti, ki so imeli priliko videti prve bisere na sliki, pa so trdili, da je Garth s tem, ko jih je izstrgal, uničil veliko umetnino. Navadno so povedali še to, kar je o tem povedala Paulina sama: »Skladnost barv je sicer odličen izgovor, toda glavni razlog, zakaj je Garth tiste bisere odstranil, je pa ta: nekoč je neki obiskovalec, ko je gledal te bisere, sam pri sebi začel peti neko pesem. Ne vem, kaj bi dala tistemu, ki bi vedel povedati, katero pesem je pel!«

Jane je to zgodbo čula prvič, ko je bila na večerji pri lady Brandovi. Koncert, na katerem je pela »Rožni venec«, se ji je zdel že davna preteklost. Že več kot leto dni je prešlo od tedaj, ko sta se z Garthom razšla. To je bila prva vest, ki jo je slišala o njem od takrat. Niti za trenutek ni podvomila, da je tisti obiskovalec pel »Rožni venec«...

*»Vse ure, ki sem jih prebila s teboj, moj ljubi,
se mi zdijo kot biserne jagode, nanizane na vrvice...
Vsak dan jih prebiram, eno za drugo,
kot bi molila rožni venec, svoj rožni venec...«*

Ta enoletna osamljenost je Janino srce že popolnoma omrtvila. Obisk razstave ga je vsaj za hip oživil, toda to oživitev je spremljala velika bolečina.

(Prihodnjič nadaljevanje)

na nezaslišano usodo domobrancev?
— je Edvard Kocbek odgovoril:

PREDVSEM si jo moramo vzdigniti iz zanikanja v javno priznanje. Vzdigniti si jo moramo iz potlačene in pohabljenosti zavesti v jasno in pogumno zavest. Odgovorni ljudje nam morajo razložiti, kako je mogla osvobodilna zmaga spočeti iz sebe tako ostudno bojazen pred nasprotnikom. Povedati nam morajo, kako more odgovornost do zgodovine odvezati od odgovornosti za človeka. Toda kako naj se približamo demonu uničevalcu, da ne zadrživa znova? Edino tako, da mu zatrdimo, da ni nobene veljavne teorije, ki bi pavšalno določala žrtve svetovno-zgodovinskega poslanstva in abstraktno razpolagala s smrtjo sočloveka. Gre torej za javno priznanje krivde, ki se tiče nas vseh. Tako dolgo se ne bomo znebili preganjave in more, dokler javno ne priznamo krivde, svoje velike krivde. Brez tega dejanja Slovenci ne bomo nikoli stopili v čisto in jasno ozračje prihodnosti.

RENMARK, S. A., kjer se srečujeta voda in sonce, kakor pravijo. Voda mogočne reke Murray napaja številne vinograde in nasade, sonce pa poskrbi, da je sadje sladko in sočno. Na sliki se ob reki razteza "Jane Eliza Landing", kjer lahko najameš eno izmed "plavajočih karavan", preživiš nekaj prostih dni na reki ter se naučiš z družino vode in sonca.

adelaidski odmevi

Fr. Janez Tretjak, O. F. M.,
Holy Family Slovene Mission,
44 Young Ave., W. Hindmarsh, S.A., 5007
(P. O. Box 159, Hindmarsh, S.A., 5007)
Telefon: (08) 46 9674

UPAM, da mi rojaki v Adelaidi in okolici niso preveč zamerili, da v zadnji številki MISLI ni bilo našega poročila. Saj ni bilo namerno, a še vedno je toliko dela z urejevanjem duhovnikove rezidence (44 Young Ave.) našega misijona, da sem na članek enostavno pozabil.

Tisti, ki so pomagali pri čiščenju in urejevanju našega "župnišča", so lahko sami videli, koliko je bilo dela in tudi stroškov. Je pač staro zidovje in polno soli – ne le popravilo, tudi vzdrževanje pojé denar, kar pa mali skupnosti, kot je naša adelaidiska, ni ravno lahko.

Naj tukaj rojake v Južni Avstraliji in drugod, zlasti pa tiste, ki jih je skrbelo, kako se bo iztekla predčasna ukinitev pogodbe med nami in anglikansko Cerkvijo, obvestim tudi o tem. Pogodba je bila namreč sklenjena za več let in od nje ni bilo mogoče enostavno odstopiti ter tebi nič meni nič zapustiti najete prostore. Potrebna so bila pogajanja, da namesto nas stopi druga stranka v pogodbo do njenega izteka. Res je s prvim majem naš bivši misijon – od anglikanske Cerkve najeto posest – prevzela tukajšnja vietnamska

katoliška skupnost. Njej celotni kompleks zelo odgovarja. Njihova skupnost tukaj v Adelaidi šteje okoli 1300 vernikov in jih od njih baje vsaj tisoč ob nedeljah redno prihaja k maši v domačem jeziku. Njim botorej vzdrževanje vsekakor veliko lažje.

Naj se na tem mestu posebej iskreno zahvalim našemu dr. Stanislavu Franku, ki je pri ureditvi zadeve in prenosu pogodbe napravil veliko poti. Z njegovo pomočjo se je – hvala Bogu! – vse čudovito lepo izteklo v naš prid. Zdaj je velika skrb za nami in smo vsi lahko zadovoljni in hvaležni ob srečnem zaključku zadeve.

Na dan prvega maja je bila v škofijskem velikem semenišču v Rostrevorju Marijanska procesija. Vsako leto se je udeležijo skupine raznih narodnosti in poživijo njeno pestrost. Tudi naša slovenska skupnost je bila na slovesnosti. V začetku je vse kazalo, da Slovencev ne bo, končno pa se je le zbralo kar precej rojakov in med njimi tudi nekaj narodnih noš. Hvaležni smo tistim, ki se ne sramujejo obleči narodno nošo ter se pokazati v javnosti. Čestitati moramo paru, ki vztraja in nastopa v narodni noši ob vsaki dani priliki: gospa Angela Dodič in gospod Stanko Šubic. Samo želim, da bi bilo takih Angelc in Stankov več. Kako dolgi in res pestri bi bil slovenski del procesije! Mladi naši rojaki bodo morali ohraniti ljubezen do tradicije svojega naroda, pa pri tej vsakoletni procesiji ne bo manjkalo našega vzdušja.

Med čakanjem, da se razvije procesija, mi je g. Šubic šepnil na uho: "Pater, ali veste, kdo je najstarejši udeleženec in torej najzvestejši tem vsakoletnim marijanskim procesijam med nami?" Kako bi vedel, saj

Še malo
spomina
na adelaidski
obisk
ljubljskega
nadško fa:
dr. Šuštar
je ustregel
birmancem
in prvi
zarezal
v njihovo
torto ...

še nisem dolgo v Adelaidi! In mi pove, da Wetzlovi. Vesel sem bil tega odkritja. Upam in želim, da bi dobila veliko zvestih posnemalec, ki bi se leto za letom zbrali na procesiji kot zastopniki naše tukajšnje narodne skupine ter z drugimi počastili nebeško in našo Mater Marijo.

Moram pa priznati, da kljub obilni udeležbi letos pri procesiji le ni bilo tako prisrčno kot prejšnja leta: poznalo se je, da ni med nami ljubeznivega škofa Kennedyja, ki je znal tako domače toplo pozdraviti etnične skupine. Pa naj zdaj pri Bogu prosi, da bi ostali zvesti veri in narodu!

Dne 8. maja smo v naši novi cerkvi v vsej slovesnosti praznovali MATERINSKI DAN. Letos so mamice pozdravili najmlajši našega verskega središča, mladinski zbor pa je z ubranim petjem spremljal mašo in celotni spored. Vsem živim materam smo poskušali pokazati svojo hvaležnost, za vse matere, ki so se že ločile od tega sveta, pa smo pri maši posebej molili, da bi jim dobri Bog z večnim življenjem poplačal za vse, kar so dobrega storile na zemlji.

Dnevni red za maše v naši cerkvi je nespremenjen: ob delavnikih (razen sobote) je zjutraj ob osmi uri, ob sobotah zvečer od sedmih, ob nedeljah pa ob deseti uri. Vabljeni!

Rojake v Berriju bom zopet obiskal na zadnjo nedeljo v mesecu. Moram pa reči, da je tam zadnji čas pri slovenski maši bolj slaba udeležba. Vem in razumem, da je na farmah vedno dovolj dela. Vendar pa je tudi res: če je ves teden na vrsti samo delo in je vreme ugodno, bi se vsaj enkrat na mesec lahko odtrgali od vsakdanjosti in prišli k slovenski maši. Morda bo prišel čas, ko boste želeli prisostvovati domači maši, ko boste želeli slišati božjo besedo v slovenskem jeziku, pa ne bo možnosti. Zato ne zanemarjajte tako lepe prilike, ki jo imate zdaj na razpolago!

Verouk za prvoobhajance imamo v našem verskem središču redno po nedeljski maši. Naj omenim, da bo pri nas prvo obhajilo konec oktobra, ali pa v začetku meseca novembra.

Mladinski verouk imamo vsako tretjo nedeljo v mesecu popoldne ob peti uri. Vsi mladinci ste lepo vabljeni. Moram reči, da je — kljub temu, da je naša skupnost mala — udeležba pri skupnem iskanju poti krščanskega življenja lepa in razveseljiva.

Slovenska radijska oddaja v priredbi našega verskega središča je vsako drugo in četrto sredo v mesecu — zvečer ob osmi uri na valu 5 EBI FM. Poslušajte jo!

P. JANEZ

MLADINSKI KONCERT

... bo letos že deveti v vrsti vsakoletnih koncertov. Bo v Baragovi dvorani v Kew NA NEDELJO 28. AVGUSTA popoldne ob štirih. Dobiček prireditve je zopet namenjen Skladu za bodoči DOM POČITKA.

Doslej se je prijavila pevska in glasbena skupina sydneyjskih mladincev, med nami bodo zelo verjetno spet adelaidski pevčki in nastopil bo orkester osmih harmonikarjev (Eastern Suburbs Accordion Orchestra) pod vodstvom Heinza Daberniga. Med njimi je tudi avstral-azijski prvak BRANKO TOMAŽIČ—SRNEC, ki bo nastopil tudi sam.

Skupine ali posamezniki, ki bi želeli nastopiti, naj se čim prej prijavijo in predložijo svoj program, da ga — če bo kvalitetno odgovarjal — uskladimo v celotni spored koncerta.

Naj bo tudi letošnji MLADINSKI KONCERT lep kulturni uspeh!

V MILAN je vodilo papeža letošnje majsko potovanje – že njegovo 36. po Italiji odkar je postal poveljar Cerkve. Udeležil se je italijanskega evharističnega kongresa ter imel v dveh dneh sedemnajst govorov in videl okrog sebe dva milijona ljudi. Nič ni motilo prazničnega ozračja, da so vrgli v noči pred njegovo mašo na kongresni oltar bombo: do pričetka maše so vse popravili in ni ostalo sledu o atentatu . . .

Kronisti so ugotovili, da je zadnji papež obiskal Milano pred več kot pol tisočletja: to je bil papež Martin V. leta 1418. In prvič se je zgodilo zdaj v zgodovini, da je papež obiskal operno hišo, tokrat svetovno znano milansko "Scalo": njemu na čast so priredili koncert Verdijevih skladb. Ob tej priliki je papež govoril, da je tudi svet umetnosti poklican oblikovati človeka in ga dvigati k lepoti in resnici. Resnic krščanstva ni mogoče deliti, kakor ni mogoče deliti človeka od Boga.

Milano je znano industrijsko središče in papež se je v predmestju Sesto San Giovanni srečal tudi z delavci. Govoril jim je o vrednosti dela in o spoštovanju delavca. Takole je rekel med drugim: ". . . Živel sem življenje, kakršno živite vi. Čutil sem njegovo težo in upanje. Vem, kaj pomeni iti v tovarno in tam prebiti najbolj koristne ure dneva vse dni v tednu, vse tedne v letu. Izkusil sem to na lastni koži, nisem se tega učil iz knjig . . ."

CITAT iz knjige "Odkritja" se glasi: "Satan je tu namestil svoj prestol!" in ga je nedavno o zloglasnem nacističnem taborišču Dachau povedal tudi münchenski pomožni škof Neuhäusler. Toliko nedolžnih žrtev! Svet jih, ne sme pozabiti in jih tudi ne bo, kakor ne sme pozabiti žrtev drugih taborišč, nič manj strašnih, nad katerimi je plapolala zastava z rdečo zvezdo. . .

Ni pa še dosti znano in poudarjeno, da je bil Dachau največje pokopališče duhovnikov na svetu. V dvanajstih letih obstoja je bilo v dachauskih barakah

zaprtih okrog 3000 duhovnikov različnih narodnosti in ver, med njimi 95% katoliških, med katerimi so prednjačili Poljaki. Umrlo je v tem taborišču 1106 duhovnikov. – Tudi Slovenci smo njih številu doprinesli svoj delež.

V OKVIRU simpozija "Človekove pravice – verska svoboda po Helsinkih", ki ga je 18. in 19. maja organizirala avstrijska RTV na Dunaju, je dunajski kardinal Kohnig pozval vse države sveta, naj se zavedajo, da je verska svoboda nujen sestavni del človekovih pravic. Helsinki so leta 1975 pokazale pot. Listino so podpisale tudi evropske socialistične države in jih zato obvezuje. "Prošnja k strpnosti, k odpravi zapostavljanja zaradi vere – ne toliko v zakonskih določbah, kolikor v življenjskem vsakdanjiku, naj bo prošnja in poziv tega dunajskega simpozija vsem državam sveta," je dejal med drugim.

Da, podpisnica listine v Helsinkih je seveda tudi Jugoslavija – pa vendar so v praksi še vedno čudne ozke ideje, kaj verska svoboda sploh pomeni. Stalno ugotavljanje na raznih srečanjih, da so "razmerja med državo in verskimi skupnostmi kar zadovoljiva", še dolgo ne prikaže resnične slike. Nasprotno: ravno to večno poudarjanje "dobrih odnosov" da kritičnemu bralcu misliti. Čemu res to stalno poudarjanje, če je vse iskreno v redu?

ALEKSANDER SOLŽENICIN, ruski pisatelj in disident, Nobelov nagrajenec v letu 1970, je prejel letos nagrado mednarodnega sklada Templeton. Ta nagrada velja za nekakšno Nobelovo nagrado na verskem področju, saj jo podeljujejo za "pospeševanje vere". Letos je nagrada jubilejna – ob desetletnici ustanove. Kot prva jo je pred desetimi leti prejela m. Terezija iz Kalkute, v naslednjih letih pa znane svetovne osebnosti iz različnih verskih skupnosti, ki si prizadevajo za zблиževanje ljudi s pomočjo vere. Letos je prišel na vrsto Solženicin, ta borec za pravico in gotovo tudi eden najboljših poznavavcev komunizma, pod katerim je v teku let veliko pretrpel. Leta 1974 je bil izgnan iz Rusije in zdaj živi v ZDA, nemalo zagrenjen zaradi otopelosti takoimenovanega "svobodnega sveta". Ne-

VIKTORIJSKIM SLOVENCEM

TOBIN BROTHERS
funeral directors

NA USLUGO V ČASU ŽALOVANJA

North Melbourne 189 Boundary Road, 329 6144

Malvern 1382 High Street, 509 4720

Noble Park 505 Princes Highway, 546 7860

Frankston 232 Cranbourne Road, 781 2115

Mentone 93 2460

navno je spet spregovoril svetu in pokazal svoje razočaranje nad gnilih Zapadom, ki propada v obilju in uživanju, komunistične nevarnosti pa enostavno noče videti. Prav to bo poraz danes še svobodnega sveta, pravi razočarani Solženicin.

DUNAJSKIM SLOVENCEM je kardinal Kőnig dal v uporabo cerkev Srca Jezusovega, za njenega prvega rektorja pa imenoval salezijanskega duhovnika Štefana Ferenčaka. Ob cerkvi so tudi prostori Slovenskega pastoralnega središča s sobama za sestanke in vaje ter z uradom in stanovanjem za duhovnika. Slovesnosti predaje uradne listine dne 13. marca letos je prisostvoval tudi ljubljanski pomožni škof dr. Stanislav Lenič.

LJUBLJANSKI nadškof dr. Šuštar je ob zadnjem obisku slovenskih škofov v Rimu papeža povabil na obisk v Slovenijo. "Dovolite, sveti oče, da Vam ponovno izrazim našo veliko željo in naše prisrčno vabilo: pridite nas obiskat, pridite tudi k nam v Slovenijo, v Ljubljano in k Mariji Pomagaj na Brezje . . ." je dejal. Papež na te besede ni naravnost odgovoril ali kaj obljubil, pa tudi odklonil ni prijaznega vabila. Škofe je spodbujal, naj z nezmanjšano gorečnostjo skrbijo za ljudi, ki so jim zaupani. Del svojega nagovora je prebral celo v slovenščini.

SPOMENIK JALTSKIM ŽRTVAM v Londonu, ki so ga lansko leto odkrili, ni ostal dolgo nedotaknjen. Poročilo iz Londona ve povedati, da so ga vandali zelo poškodovali. Ker so uporabljali pri svojem uničevalnem delu celo buldozer, je očitno, da gre za organizirano skupino, ki ji spomenik ni bil pogoda, ali pa je bila plačana za naročeno delo.

Ustanovljen je bil poseben odbor, ki nabira darove za obnovu spomenika. Tako smo prepričani, da bo kmalu spet stal in Londončane ter številne obiskovalce angleške prestolnice spominjal na Jalto. Jaltske žrtve, z našimi slovenskimi med njimi, so vredne, da ga imajo!

SLOVENKA — ameriška astronautka? Ameriški Slovenci so bili kar malo presenečeni, ko je letos v marcu Space Center v Houstonu naznanil, da je bila 33 letna **Judith A. Resnik** izbrana kot druga ameriška astronautka za polet v vesolje. Komisija je odločila njo izmed desetih astronautov za 11. in 12. "shuttle" polet, ki se bo podal v vesolje v začetku prihodnjega leta.

Judith A. Resnik je biološka zdravstvena inženirka, doma iz Akron, Ohio. Določili so jo, da bo med poletom v vsemirje opravljala razne znanstvene poskuse.

"Ameriška domovina" ob objavi novice o astronautki še ni imela podrobnih osebnih podatkov. Ime je vsekakor tipično slovensko, in za Akron, Ohio, ve-

mo, da so tam slovenske družine. Je pa seveda lahko Slovenka po rodu, ali pa samo poročena z osebo slovenskega rodu. Prepričani smo: če kdo, bo prof. dr. Edi Gobec poskusil razvozljati uganko in o tej astronautki slovenskega priimka vedel kaj več povedati. Novica je pa za nas le zanimiva, ali ne? Le kje na svetu ni slovenskih imen? . . .

UMBERTO II., zadnji italijanski kralj iz savojske dinastije (rojen 1904) je v marcu umrl v Ženevi (Švica) za posledicami kostnega raka. Kralj je postal v maju 1946, ko se je njegov oče Viktor Emanuel III. odpovedal prestolu, a vladal je komaj mesec dni: že 13. junija je odšel v izgnanstvo, ker si je Italija izglasovala republiko. Njegova mati Helena je bila hči črnogorskega kralja Nikita Petroviča Njegoša, poročen pa je bil z belgijsko princeso Marijo José in imel z njo štiri otroke.

Šele zdaj ob njegovi smrti je prišlo v svet, da je bila savojska hiša stoletja lastnik znamenitega turinskega prta, ki ima vidne vtise trpinčenega trupla in velja za prt, v katerega je bilo povito Jezusovo mrtvo truplo po snemanju s križa. Ponovne znanstvene raziskave zadnjega časa potrjujejo pristnost te edinstvene relikvije. Umrl kralj Umberto je v svojem testamentu namenil turinski prt Vatikanu in Cerkev je postala njen polnopravni lastnik.

GLAS KONCILA, hrvaški verski tednik, omenja v svoji prvi majski številki predavanje Jakova Blaževića v študentskem kulturnem centru v Zagrebu. Govornik je poudaril "borbo hrvaškega naroda proti rimske mu papežu, ki jo je treba nadaljevati". Žaljivo govori o "našem popu, ki mu je dal papež kardinalski klub", kardinalu Kuhariću, in o "delu Cerkve, ki si prilašča brigo za narodno zgodovino, kulturno žetev in tradicijo hrvaškega naroda ter se kaže kot edini pravi zaščitnik interesa hrvaške narodnosti v preteklosti in danes" . . . Vidi se, kaj gre komunistom v nos.

Ti napadi, naravnost ali po ovinku, morajo biti na dnevnem redu, da jih hrvaški verski tisk komaj mimo grede omenja. In ker je bilo na Hrvaškem, se slovenska "Družina" zavede niti ne dotakne. Pa saj še ob domačih napadih tolikokrat stisne zobe ter gre molče mimo njih. Preveč se je navadila molčanja, se mi zdi, to pa podpira videz, da je vse lepo in prav. . . Kaj ne leži prav v tem nevarnost, ki se je doma mnogi v Cerkvi ne zavedajo več?

MATI TEREZIJA, kalkutski "angel ljubezni", je med zadnjim obiskom Rima zbolela. Po poročilu jo je sam papež poslal v bolnišnico in preko temeljitih zdravniških pregledov. Kar so ugotovili, je bila "splošna oslabelost", kar pa ni čudno ob njenem stalnem delu ter mnogih napornih potovanjih.

kotkiček naših mladih

VNUK POJE

ZEMLJA SLOVENSKA, ZEMLJICA DRAGA,
DALEČ SI, DALEČ ONSTRAN MORJÁ,
KAKOR KRALJIČNA ZAKLETA IZ PRAVLJIC,
MAVRICA PISANA VRHU NEBÁ.

SONČNE PLANINE, BISTRI STUDENCI,
REKE DEROČE, STRME GORÉ,
ROŽNE POLJANE, ŠUMNI GOZDOVI,
VINSKE GORICE IN BELE CESTÉ.

KAKOR NA BOŽJO POT ROMAJO K TEBI
GOSTE PROCESIJE IZ VSEGA SVETÁ;
Z ZLATIMI ČRKAMI VSEM JE ZAPISANA
TVOJA LEPOTA NA SREDI SRCÁ.

RODNI DOM DEDOV TAM POD TRIGLAVOM,
VIDEL MORDÁ NE BOM TE NIKDÁR –
PA TE V SPOMINU BOM ZVESTO OHRANIL
KAKOR SVETINJO NA PRSIH VSEKDAR.

ZEMLJA SLOVENSKA, ZEMLJICA DRAGA,
DALEČ ZA MORJEM, ONSTRAN PLANJAV!
OJ, DA SEM LASTOVKA, K TEBI ZLETEL BI
IN TI PONESEL DEDOV POZDRAV.

MIRKO KUNČIČ

Dragi striček!

Že dolgo se pripravljam, da tudi jaz napišem pismo v Kotiček mladih. Pa naj na kratko opišem izlet na Mt. Macedon in Hanging Rock, ki ga je za otroke, za starše in prijatelje priredila Slomškova šola našega verskega središča.

Na nedeljo 29. maja po prvi maši so nas že čakala pred cerkvijo dva velika avtobusa. Kar na hitro smo se posedli. Mi otroci smo šli seveda skupaj, da smo se lahko po svoje zabavali.

Vožnja je bila prijetna, še posebno, ker se zelo malo vozimo z avtobusi. Ogledali smo si požgane gozdove in seveda tudi hiše. Bilo je zanimivo in tudi žalostno, pa velikokrat kar neverjetno, kako so mogle nekatere hiše sploh ostati cele, ko je vse okrog požgano.

Nato smo se ustavili pri Hanging Rock, da bi imeli vse popoldne domači piknik. Pojedli smo in tudi že malo plezali, potem pa nam je vreme pokazalo fige. Začel je dež in morali smo v avtobusa ter se že okrog dveh začeli vračati v Melbourne. Pa je bilo vseeno lepo. Dan smo zaključili v dvorani pod našo cerkvijo, kjer smo se vsi še enkrat dobro najedli, odrasli so lepo prepevali, mi otroci pa skakali in se igrali v dvorani in okrog cerkve. Tako nam bo dan vsem ostal v lepem spominu.

Lepa hvala sestri Silvestri in ostalim za vso skrb, bralcem Kotička pa moje pozdrave! – Tony Bogovič, 12 let, East Kew, Victoria.

DRAGI OTROCI, danes pa bi vam rad zastavil to uganko:

*Na eni nožici
stojijo v gozdu možici;
Širok klobuk so si na glavo dali,
čeprav so v senci si svoj dom izbrali.
Kdo so to?*

Poskusite uganiti, samo ne pozabite mi poslati rešitev, da izžrebamo nagradno jenco! – Striček.

Kaj pa moža na sliki še poznate? Res pri obhajanju nima na glavi škofove kape, ki ji pravimo mitra, a se gotovo še spomnite njegovega očetovskega obraza. Sliko sem dal v Kotiček, ker ravno obhaja otroke. BURGARJEVA TANJA v narodni noši stoji pred nadškofom, ki ji ravno daje Jezusa na roko. To je bilo v Melbournu pri večerni sobotni maši.

Sliko pa sem objavil tukaj tudi zato, ker je na njej na nadškofovi levici kot strežnik TONY BOGOVIČ. Nad sliko lahko preberete njegovo ime in seveda tudi celo njegovo pismo. Toni pridno ministira in vedno prihaja točno. Tako tudi njegov brat PAVLEK, ki pa je na sliki za nadškofom in ga ni mogoče videti.

WHYALLA-NORRIE, S. A. — Spet se oglašam z nekaj vrticami, s katerimi naj iz srca pozdravljam vse rojake — bralce MISLI. Skoraj bo 25 let, kar nam je pater predstavil ta slovenski mesečnik pod Južnim Križem. In vsa ta leta jih naša družina zvesto prebira.

Da se najprej ustavim pri adelaidskih rojakih, ki jim iz srca čestitamo, da so v tako kratkem času postavili svoje svetišče svete Družine. Res srečen in omembe vreden dogodek je bila slovesna blagoslovitev, katerega sem se udeležila z možem tudi jaz. Domače sva se počutila tam, četudi daleč od doma. Kar občudovala sva tamkajšnje zavedne rojake, njih pridne roke in združeno zavest. V slogi je moč!

Letos obhaja naša družina 25 let, kar smo smo zapustili Avstrijo in Evropo ter se podali na daljno pot proti neznani deželi pod Južnim Križem. Mnogo smo imeli znancev v Avstriji, ki so se prav tako naselili v Avstraliji in so kot mi naročniki MISLI. Teh se ob obletnici še posebej spominjamo, kakor se, upam, tudi oni še spominjajo naše družine iz begunskega taborišča Asten. Naš oče Roman je pridno zvonil in nas klical v taboriščno kapelo, kjer je "mežnarja špilal", kot smo mu včasih nagajali.

Pismu prilagam tudi izrezek iz našega krajevnega časopisa, ki piše o smrti tukaj umrlega našega rojaka **ALOJZA JAKOPIČA**. Tako vsaj v Matici naših pokojnih ne bo pozabljen, ko se že v življenju ni dosti družil z nikomer. Pokojnik je baje dolgo vrsto let delal pri B. H. P. v Whyalli — tudi mi smo tu že toliko let, pa se nismo nikoli srečali, četudi smo mislili, da poznamo tukaj vse Slovence. Umrli je 1. februarja 1983 v Whyalla Hotel-u, kjer je živel kot "upokojeni delavec", kakor ga imenuje omemba v časopisu.

Ker sem hotela MISLIM ustreči s podatki, sem se v Hotelu zanimala zanje, pa so mi rekli, da so vse dokumente poslali v Adelaido na urad Public Trustee. Tudi urad B.H.P. ni imel o pokojnem kaj več podatkov, dobila pa sem datum njegovega rojstva: 16. decembra 1919. Žal za kraj rojstva nisem mogla

**Priporočam se Slovincem
vzhodnega dela velikega Melbournea
za vsakovrstna avtokleparska dela,
avtobarvanje in podobno.**

Popravljamo zasebno in za vse večje zavarovalnice.

A. V. MOTOR BODY REPAIRS
1/117 LEWIS RD., WANTIRNA SOUTH, 3152,
VIC. — Telefon delavpice 221 5536

**TOWING SERVICE 24 ur dnevno
na telefonu 221 5757
ali pa doma — 232-4314**

Rojak VOJKO VOUK

**križem
australske
slovenije**

zvedeti. Povedali pa so mi, da ima v Adelaidi brata Štefana. Morda bi dobili zvezo z njim in izpopolnili podatke za Matico mrtvih.

Pa naj dodam za konec še rešitev aprilske križanke. Zelo rada jih rešujem, poslati jih na uredništvo pa kar pozabim, ko čas tako hitro beži.

Še enkrat: lepe pozdrave vsem bralcem, znancem iz taborišča in p. uredniku pa še prav posebej! — **Marta Zrim in družina.**

Iskreno se Vam zahvalim, da ste se toliko potrudili za našo Matico mrtvih. Če bi Vi ne poslali imena in podatkov, bi pokojni rojak najbrž nikoli ne prišel na seznam naših mrtvih. Bralce MISLI po drugih krajih Avstralije ob tej priliki naprošam, da vzamejo gospo Marto za zgled in mi sporočijo slične primere.

Žal je prišlo pismo en dan prekasno in poslana križanke oz. Vašega imena nisem mogel dati v žreb, ki je že izbral nagrajenca. Pa drugič! Pozdrave vsem Slovincem v daljni Whyalli, bratu pokojnega Alojza —

SYDNEYSKIM ROJAKOM

nudi

BOLOGNA SMALLGOODS

Telefon
728 1717

7 QUEST AVE.
CARRAMAR, 2163

sveže meso, kvalitetno suho meso,
raznovrstne salame in druge mesne izdelke.

Za razne priložnosti po naročilu
spečemo tudi celega prašička.

Hitra in brezplačna dostava.

Obrnite se na nas!

Priporoča se lastnik podjetja

J. & A. ŠKRABAN

Opali

Ogleduješ po lepem darilu, zlasti morda pred obiskom domovine?

Oglasi se pri nas: imamo bogato izbiro BRUŠENIH OPALOV in DRAGIH KAMNOV, izdelujemo pa tudi ZLATNINO in SREBRNINO po lastnih načrtih ali Vaših željah.

Ko kupujete opale, drage kamne, zlatino, zaročne in poročne prstane ...

OBIŠČITE NAS!

Pomenili se bomo v slovenskem jeziku!

KOVAC'S GEMS & MINERALS

291-293 WATTLETREE ROAD,
EAST MALVERN (Melbourne), 3146
Telefon: 509 1611

mogoče ga kdo adelajdskih naročnikov pozna in mu bo dal brati te vrstice — pa naše iskreno sožalje, kakor tudi sorodnikom v domovini! — Urednik.

V TASMANIJI je v marcu ali aprilu letos umrla gopca ANA PRELEC, ki je živela v Hobartu. Med obiskom sva se oglasila pri njej z nadškofom dr. Šuštarjem, ko so nam tamkajšnji rojaki povedali, da je zelo bolna. V maju je nekdo vrnil aprilsko številko MISLI, ki sem jo poslal pokojni kot redni naročnici na njen naslov. Naslov je bil spremenjen v: c/-St. John's Park Hospital, Newtown, Tas. A tudi ta je bil prečrtan s pripisom: Deceased. Return to Sender. Po tem bi sklepal, da je rojakinja umrla v Newtownu, datuma pa seveda še nimam. Od tasmanskih rojakov mi še nihče ni sporočil o tej smrti — hvaležen bom za podatke, kdaj je umrla in kje je bila pokopana. Prav tako bi rad zvedel — če je seveda mogoče — kdaj in kje je bila pokojna Ana rojena. Če se prav spominjam, je

Melbournskim rojakom je na uslugo

ZOBNI TEHNIK — DENTAL TECHNICIAN
LUBI PIRNAT

18 WRIDGWAY AVE., BURWOOD, Vic.
Telefon: 288 4159

Izdelava umetnega zobovja in vsa popravila.
Full denture service and repairs.

dejala nadškofu, da je doma iz Kranja, kjer še živi njen sin. Njenega deklinškega priimka pa tudi ne vem.

Pokojna Ana mi je v lepem spominu vsa ta leta, kar obiskujem Tasmanijo. Vem, da je rada pomagala drugim, dokler je bila še pri zdravju. Tudi petje je zelo ljubila, pa naj bo nabožne pesmi ali pa narodne. Škof dr. Lenič se jo je še dolgo po svojem obisku Tasmanije spominjal in jo omenjal v pismih, kako je pela in so ji od ganotja istočasno polzele debele solze po licu. Naj ji Gospod da večni pokoj! — P. Bazilij

ST. ALBANS, VIC. — Kot dolgoletni prijatelj Čehunove družine bi rad sporočil uredništvu in bralcem MISLI, da je dne 7. maja letos v Mooroopna Nursing Home (zraven Sheppartona, Victoria) umrla rojakinja MARIJA ČEHUN. Njen deklinški priimek je bil Čeh in rojena je bila dne 18. februarja 1908 v Ljubljani. Leta 1939 se je poročila s Francem Čehunom. Po vojni je družina izgubila vse svoje imetje ter je bila izgnana v Avstrijo. Od tam so Čehunovi proti koncu leta 1949 emigrirali v Avstralijo. Svoj domek so si postavili v Benalli, Victoria, kjer je Franc delal pri C. R. B., Marija pa se je zaposlila kot šivilja. Zadnja leta jo je mučila huda bolezen, da se je le s težavo in z oporo premikala. Zato po smrti moža predlansko leto ni mogla ostati sama, ampak se je preselila v Shepparton k svoji hčerki Brigiti por. Kelleher (po poklicu je učiteljica, dočim je sin Teodor kemični inženir in trenutno zaposlen v Nemčiji). Zdaj jo je Bog rešil trpljenja in jo spet združil z možem Francem, ki ga je še vedno

Ortopedske lesene čevlje (cokle) morete kupiti pri slovenskem podjetju, ki jih ročno izdeluje in razpošilja po vsej Avstraliji in po želji tudi v Evropo (za naročilo dveh parov poštine ne računamo). Imamo v NSW največjo zalogo in izbiro vseh velikosti in raznih barv. Izdelujemo tudi vsakovrstne čevlje po naročilu (ročno delo). — Za naročbo in informacije telefonirajte (v slovenskem ali angleškem jeziku).

Handmade
CLOGS

Z naročilom
po pošti
pošljite obris noge!

SA-KLEN

Phone: (02) 699-6477

185-187 REGENT STREET, REDFERN, N.S.W. 2016

Delavnica in trgovina na istem naslovu, ne daleč od glavne sydneyske postaje (prostora za parkiranje vedno dovolj!).

Odrpito sedem dni na teden: Od poned. do petka od 8 do 5:30, ob sobotah od 8 do 12 in ob nedeljah od 10 do 4 pop.

SLOVENIAN FUNERAL SERVICE

Funerals of Distinction Pty. Ltd.

A.F.D.A.

724 5408

17 Railway Parade, Fairfield, 2165

72 3093

Sydneyskim Slovincem v času žalovanja 24 ur dnevno na uslugo: v velikem Sydneyu, na deželi, v Canberri A.C.T., kakor tudi pri meddržavnih ali prekomorskih prevozih pokojnih.

zelo pogrešala.

Pogrebno mašo za blago pokojnico smo imeli v farni cerkvi sv. Jožefa v Benalli dne 10. maja, nato je sledil pogreb na tamkajšnje pokopališče, kjer že počiva njen mož.

Iskreno sožalje sorodnikom, pokojnici pa obljubljam spomin pred Gospodom. — Marko Zitterschlager.

Tudi uredništvo izreka ob smrti pokojne Marije, ki je bila z možem dolga leta naročnica in bralka MISLI, vsem domačim iskreno sožalje. Vsem bralcem jo priporočam v molitev. — Urednik.

MELBOURNE, VIC. — Da ne bodo same žalostne novice, naj dodam vsaj eno veselo: Dne 21. maja sta si v cerkvi sv. Avgušтина v mestu obljubila zakonsko zvestobo Anton Mihelčič in Angela Tenace. Tonček je iz naše znane družine dr. Franca Mihelčiča, nevesta pa je italijanskega rodu. Želimo jima obilo blagoslova na novo skupno pot! — Poročevalec.

KDO BI VEDEL POVEDATI . . .

Po gospe Marceli Bole sprašuje njena prijateljica iz Opčin v Trstu, če bi mogli kaj poizvedeti o njeni teti, ki se že dolgo ne oglašava več. Njeno ime je GIZELA KOSMINA in je doma iz Komna. V Avstralijo je prišla že leta 1924. Kot se spominjajo doma, je teta vodila nekje v brisbanskem pristanišču gostilno, ki se je ime-

E. Z. OFFICE MACHINES

Zastopnik podjetij Olympia in Adler strojev se melbournskim Slovincem priporoča za prodajo novih in starih pisalnih, računskih in podobnih strojev vseh znamk. Izvršujemo vse vrste popravil!

V zalogi imamo slovenske črke ČŽŠ, ki jih Vaš pisalni stroj morda še nima.

EMIL ZAJC

1 Yarra Court, N. DANDENONG, Vic. 3175
Telefon: 795 6937

novala "pri Evropejki".

Bi nam kdo mogel pomagati pri iskanju? Sleherno vest o pogrešani sporočite na uredništvo, da jo posredujemo dalje.

* * *

REŠITEV majske križanke:

Vodoravno: 3. kolonija; 7. krmilo; 8. paziti; 9. označiti; 10. atol; 11. majaron; 13. teta; 14. Etna; 16. jokavec; 17. Oslo; 19. računalo; 21. celina; 22. Nežika (Slomšek; Blaže in Nežika v nedeljski šoli) 23. paraliza. — Navpično: 1. grozdje; 2. lipa; 3. kopinjak; 4. lepi; 5. neznanec; 6. jutro; 11. majolika; 12. revščina; 15. navlaka; 18. stena; 19. rabi; 20. noži.

REŠITEV so poslali: Lidija Čušin, Jože Grilj, Francka Anžin in Marija Špilar, Ivan Lapuh, Vinko Jager, Zorka Persič, Elka Pirnat. — Izžrebana: Zorka Persič.

F. T. ADMINISTRATIVE SERVICES Pty. Ltd.

182 Norton Street, Leichhardt, N.S.W., 2040

TAX CONSULTANTS — INSURANCE BROKERS

Prevzemamo registracijo in popolno knjigovodstvo vsakovrstnih podjetij in družb ter kontraktorjev, kakor tudi posameznikov. Urejamo davčne obračune ("Income tax return"), rešujemo davčne probleme in nudimo potrebne nasvete.

Posvetujte se z rojakom:

V. FERFOLJA,
J. M. THAME,
E. WEINBERG

Predstavljamo različna zavarovalna podjetja — "Tariff. Companies"

Nudimo vam zavarovanja: za življenje, za bolezni, v nezgodah; zavarovanja nepremičnin itd. (Workers' Compensation, Public Risk, Superannuation scheme, Pension Funds.)

Telefon: SYDNEY 560 4766 in 560 4490

SLOVENSKO MIZARSTVO

se priporoča melbournskim rojakom
za izdelavo kuhinjskih omar
in drugega pohištva
po zmerni ceni.

Telefon:
459 7275

FRANC ARNUŠ
76 Beverley Road,
ROSANNA, Vic.

“Kako se da najlaže ugotoviti, koliko je kokoš stara?” – “Nič lažjega kot to! Po zobeh.” – “Saj kokoš vendar nima zob.” – “Ona ne, ti pa.”

“Vi ste edini uslužbenec, ki ga ne bi mogel zamenjati stroj.” – “Kaj res?” – Res, res! Ker še niso iznašli stroja, ki čisto nič ne dela.”

DOPOLNJEVALKA

		↓	↓
1	čin-sat		
2	nak-ton		
3	Ēva-hoj		
4	siv-hor		
5	cin-ako		
6	Ava-cis		
7	cev-Kir		
8	Vuga-St.		

S pomočjo danih besed v dopolnjevalki (ki gotovo niso slovenske) poišči nove, slovenske besede določene pomena:

1. Znameniti slovenski samostan, ki je znan iz Jurčičevih spisov.
2. Eno izmed kitajskih vele mest.
3. Izraelski naziv za Boga.
4. Nočna ptica.
5. Živalska dlaka.
6. Majhno naselje.
7. Perje za lovskim klobukom
– pa tudi povzročitelju gorja tako pravimo.
8. Eden mesecev v letu.

Če si izbral pravilne besede, dobiš v stolpcih, ki sta označena s puščico, od vrha navzdol napis, katerega je videl na nebu rimski cesar Konstantin, ko je šel v boj proti Maksenciju. Da bo uganka malo težja, je ta napis v dopolnjevalki v originalnem jeziku – v latinščini. V slovenščini se glasi: V tem znamenju boš zmagal!

Rešitev pošljite do 8. julija na uredništvo!

TUDI SKOZI STISNjene ZOBE SE DA ZBIJATI ŠALE . . .

(Temu se smejejo v Sloveniji
– pa se dajmo še mi!)

- + Najtežje premaknemo tiste, ki se presedajo iz fotelja na fotelj.
- + Težje napolnimo želodec kot pa glavo, ker je želodec izbirčnejši.
- + Vse tisto, česar je bilo včasih na tone, bo vsakčas na bone.
- + Najlažje se učimo na napakah, ker materiala ni treba uvažati.
- + Oglas: Popoldansko zaposlitev nudim obveščevalcu z nalogo sprotne obveščanja, kje dobiti kavo, meso, limone, žarnice, maslo, bencin in podobno.
- + Vsak sam ve, kje ga čevlji žuli, razen našega gospodarstvenika.
- + Če vsi mižijo, je mar to enotnost gledišč?
- + Včasih je narod pripovedoval bajke, sedaj jih poslušajo.
- + Več kot je državnih mlinov, manj je moke.
- + Dobro je, da je naš gospodarski položaj slab. Vsak drugačen bo boljši.
- + Kljub ostrim ovinkom nekatere ne odnese iz fotelja.
- + Kurilnega olja ni, ampak ga lahko kupite za devize. – Kave ni, ampak lahko jo kupite za devize. – Masla ni, ampak lahko ga kupite za devize.
- + Dovolj smo se zibali s prikimavanjem!
- + Velike napake se zmanjšajo z gledanjem skozi prste.

Urarsko in zlatarsko podjetje

Alexander

WATCHMAKER and JEWELLER
190 Church Street (vokal Macquarie St.)
Parramatta, N. S. W.
Telefon 633 1384

vam nudi 10% popusta pri vsakem nakupu, 20% pa na vsa popravila ur in zlatnine ter šest mesecev garancije.
Engraving imen brezplačno.

HANDMADE JEWELLERY DESIGNED AND
MADE IN OUR OWN WORKROOM.

Sydneyski rojaki, pridite in se sami prepričajte
o ugodnih pogojih. – Priporočata se

E. & C. ROBNIK

TRENUTKI MOLKA – Misli za vsak dan leta je napisal Franc Sodja CM. Knjiga je izšla v Argentini. Vezana stane 4.– dol., broširana 3.– dol.

HOJA ZA KRISTUSOM je knjižica v obliki molitvenika, ki obsega ne-smrtne spise Tomaža Kempčana. Cena lično vezani knjižici je 5.– dol.

HVALIMO GOSPODA je zbirka ljudskih cerkvenih pesmi (z notami) v obliki molitvenika. Dodane so tudi stalne mašne in druge molitve. Cena 5.– dol. Ista pesmarica v skrajšani obliki (tiskana v Avstraliji) stane 2.– dol.

KRISTJAN MOLI je naslov najnovejšega molitvenika, ki je izšel lani v Ljubljani in ima 305 strani. V belih, rdečih ali temnomodrih trdih platnicah. Cena je 5.– dol.

SHEPHERD OF THE WILDERNESS – Angleški življenjepis misijonarja Baraga v žepni izdaji. Spisal Bernard J. Lambert. Cena 2.– dol.

MEN WHO BUILT THE SNOWY – O življenju fantov, ki so gradili Snowy Mountains projekt, napisal v angleščini Ivan Kopal. Cena 8.– dol.

THE ORCHARD – Dore Sluga, povojni emigrant, v angleščini opisuje doživljanje vojne in revolucije v Sloveniji ter povojno begunsko pot mladega fanta v svet. Vredno branje tu rojenim slovenskega rodu. – Cena 6.– dol.

SLOVENIA LAND OF MY JOY AND MY SORROW – Vlado Kozina, slovenski duhovnik v ZDA, v angleščini živo opisuje, kako je kot mlad študent-bogoslovec doživljal grozote revolucije v Sloveniji. – Cena 9.– dol.

THE GLIMMER OF HOPE (Svit upanja) – Izšla je v angleškem jeziku v samozaložbi pisca Jožeta Komidarja, N. S. W. Obsega spomine na Loško dolino v času revolucije in razmišljanja o komunizmu. – Cena 6.– dol.

MOHORJEVKE 1983: CELOVŠKE 14.–, **GORIŠKE** pa 16.– dolarjev.

SLOVENIAN HERITAGE (Vol. I) – Zbral in uredil dr. E. Gobetz, izdal pa Slovenian Research Center of America. V angleščini pisana knjiga o slovenskih dosegih v svetu, 642 strani večjega formata, trdo vezana. Vredno branje zlasti mlademu rodu med nami. – Cena 18.– dolarjev.

Naj omenim, da poština v ceni NI vključena!

SLOVENSKO-AVSTRALSKO DRUŠTVO CANBERRA Inc.

pozdravlja vse rojake
in bralce MISLI
s prirčnim vabilom:
**KADAR SE MUDITE
V CANBERRI,
OBIŠČITE NAS!**

Vsem rojakom in njih prijateljem sporočamo: naš **DOM**, poznan pod imenom **TRIGLAV**, na Irving Street, **PHILLIP (CANBERRA), A.C.T.**, je odprt gostom vsak dan (vključno sobot, nedelj in praznikov, razen velikega petka in večera božične vigiliije) od 11.45 a.m. do 11.45 ure p.m.

Nudimo številne slovenske pijače, naša kuhinja pa servira okusno domače pripravljeno hrano vsak dan od petih popoldan do desetih zvečer, na nedelje in praznike pa že od dvanajste ure dalje.

Tudi Vam bo pri nas vselej kdo na razpolago za razne informacije o Canberri in okolici.

KADAR SE MUDITE V CANBERRI: DOBRODOŠLI V SLOVENSKEM DOMU!

Naša telefonska številka: (062) 82 1083.

VAŠA DOMAČA
TURISTIČNA
AGENCIJA

DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road,
EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666

(vse ure)

*Vabimo Vas, da obiščete našo pisarno, ki ima lastni prostor za parkiranje
Pokličite nas in ako Vam je ugodnejše, PRIDEMO TUDI NA VAŠ DOM.*

Z nasveti pri načrtovanju in pri urejevanju Vašega potovanja po Avstraliji ali preko morja
(pri nabavi potnih listov, viz, raznih drugih dokumentov, finančnega posojila,
zavarovanja, fotografij za potne liste . . .)

VAM JE NA USLUGO

ERIC IVAN GREGORICH

DONVALE TRAVEL

1042—1044 Doncaster Road, EAST DONCASTER, Victoria 3109

Telefon: 842 5666 (vse ure!)

Ime GREGORICH je med viktorijskimi rojaki že od leta 1952 dobro poznano
in na uslugo vsem, ki se odpravljajo na potovanje.

**PARI, KI NAČRTUJETE POROČNO POTOVANJE, STOPITE V ZVEZO Z NAMI!
UREJAMO TUDI POTOVANJA PO AVSTRALIJI, V NOVO ZELANDIJO,
BALI, SINGAPUR, HONGKONG,
ZDRUŽENE DRŽAVE AMERIŠKE, KANADO
TER SEVEDA KAMOR KOLI V EVROPO IN NA VSE STRANI SVETA.**

Ne pozabite ime ERIC IVAN GREGORICH!

Priporočamo se in Vas ne bomo razočarali!